PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 10
ЖОВТЕНЬ
1984

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

No. 10 OCTOBER, 1984 VOL. XXV

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

РІК XXV ЖОВТЕНЬ 1984 Ч. 10

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$12.00
Передплата до інших країн	12.00
Поодиноке число	1.20

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$12.00
Subscription in other countries	12.00
Single copy	1.20

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

Редакція не завжди відповідає за висловлені погляди підписаного автора. Знимки, які присилаєте до поміщення, треба оплачувати фірмі за виріб кліш. На зворот знимки просимо залучити заадресовану коверту із поштовою маркою. Остання дата для швидкого поміщення є 15 кожного місяця.

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

Добр. М. Керніцька — Слово з нагоди дня членства 1
Н. К. — Союз Українок Канади у сторіччя жіночого руху 3
С. Скрипник — Виставка весільних вінків 10
К. Чорна — До України 12
І. Чорнобривець — Гірська принцеса 12
З листів до редакції 13
С. Степанюк — Музей Союзу — Онтар. Філія 14
M. Oryschuk — Women's Rights and Women Journalists 14
Helen Raycheba — Mary Lobay 17
Канадський Уряд — Огрівання домів 19
В. Гриба — Виставка пейзажів О. Заставного 20
Нашим дітям 22
Канадський уряд — Ваші канадські збройні сили 23
Громадська і родинна хроніка 24
Квіти незабутнім 31
С. Кульба — Довкола дому 32
І. Вахна — Українська вишивка 32

НА ОБКЛАДИНЦІ — О. Кульчицька, Літо

НЕОБХІДНЕ ДЛЯ ШКОЛИ

Український виховальний співанник для дітей

СВІТАНОК

Видання Української Двомовної Асоціяції в Едмонтоні.
З нотами і рисунками.
Видано на гарному папері,
в тверд. обкладинці, стор. 115.

Ціна: $7.50

Замовляйте в Союзі Українок Канади на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже четверте видання про вишивки і стіби англійською мовою. Багато ілюстровано, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторінок друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $12.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

СЛОВО З НАГОДИ ДНЯ ЧЛЕНСТВА*

Зорганізоване українське суспільство і ми разом з ним, часто святкуємо роковини різних визначних державних мужів, письменників, поетів, істориків, композиторів чи історичних подій. В минулому році ми відзначували важливу подію — 50-ліття голодомору в Україні. В повному русі йде підготовча праця до святкування 1000-ліття хрещення України у Святу Православну Віру — ювілей, якого будемо відзначувати в 1988 році. І так щороку надходять інші історичні дати, які треба згадати, треба відсвяткувати.

Цього року Союз Українок Канади особливо святкуватиме 100-річчя жіночого руху, відзначуватиме подію з 1884 року, коли за починном Наталі Кобринської зорганізовано перше жіноче товариство в Західній Україні. Це є дата з історії українського народу. Тут в Канаді, ми знаємо що зближаємося до 100-ліття прибуття до Канади перших українських поселенців. — Зближаємось до 70-ліття Української Православної Церкви в Канаді. Зближаємось до 60-ліття Союзу Українок Канади. Вже є відділи, які відсвяткували своє 50-ліття..

Сьогодні 4-ох нас отримали грамоти за 50-літню активність і ми включаємось в ряди тих, що скоріш були відзначені. Твориться чимраз більший цей золотий ланцюг Союзанок.

Ми живемо в часах, коли вже пишеться історія нашого буття тут у Канаді. Це наша історія.

Союз Українок Канади зорганізований в 1926 році, це 50 років тому. Відбуває свої з'їзди тепер що два роки, на яких учасники з'їзду, делеґатки розглядають пророблену працю за каденцію двох років і плянують на майбутнє, бо Централя має дати вказівки, проєкти і вказати напрямні до дальшої праці. Так само кожний відділ Союзу (а є їх 120 в Канаді), в тому числі і наш на своїх річних зборах, вислухавши річні звіти своїх урядниць, накреслює плян праці на новий рік.

Читаємо в пресі різні звітування українських жіночих організацій, і всі вони стверджують, як дуже важливим є те, щоб кожна українська жінка була в рядах українських жіночих організацій. Ми ті, що вже є доволітніми членками Союзу Українок, також хочемо підкреслити цю важливість сьогодні: ми маємо обов'язок зактивізувати кампанію за членством так, щоб у нашій громаді не було жінок, які б не цікавилися працею жіночої організації. Праця в організації є різноманітна, кожна членка може включитись в таку ділянку праці, де вона почувалася б добре і працювала по своїх здібностях.

Наша праця є корисна, вона мусить продовжуватися, вона буде ще сильнішою, як ми всі спільно будемо прикладати свої зусилля. Методи нашої праці можуть бути змодефіковані, то не значить, що ми все мусимо робити так як робили тому 50 років, але найважніше, це цілі нашої організації є одні і ті самі, що були на початках: ідеологічний напрям праці є один. Отже приходимо до питання: які наші цілі Наші цілі виразно зазначені в нашому статуті. Цілі Централі Союзу Українок Канади, цілі Провінційної Екзекутиви, цілі Відділу.

В загальному наші головні цілі такі:

1) **Поширювати освіту** — це значить, зберігати українську мову, знати історію свого народу, читати його літературу, знати українських письменників, так щоб кожна членка була свідома свого походження і була гордою визнати себе українкою.

---

*) Це число присвячуємо 100-річчю жіночого руху.

„Слово з нагоди членства" як ідеологічна доповідь добр. Марії Керніцької виголошена на святі ЧЛЕНСТВА у відділі ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпезі.

2) **Зберігати і продовжувати культурні надбання,** а це значить практикувати релігійні обряди, народні звичаї і традиції в наших домах ,інституціях, щоб діти в такому дусі виховувались, дбати про моральне і релігійне виховання молоді. Та не вистарчить лише знати про свою культуру, але в ній треба жити. Приклади:

3) **Плекати українське народне мистецтво.** Кожний нарід має своє мистецтво. Ми українці маємо своє. Треба постійно навчати українську вишивку, тканння, писання писанок, різьбарство та інше народне мистецтво. Заразом треба й зберігати цінні музейні речі, підтримувати головний Музей і Філії, бо музеї віддзеркалюють нашу культуру, нашу спадщину і наші коріння.

Які ми раді бачити нашу молодь в українських одягах на сцені у виступах концертових, в хорі, в драмі чи в народніх танцях.

4) **Знати структуру,** що Союз Українок Канади є складовою організацією СУС, яка повстала на засадах: самостійність, самодіяльність і самопошана. На тих засадах полягали всі наші дотеперішні осяги і сподіваємось, що наше майбутнє дальше буде опиратися на тих ідеях.

5) **Піддержувати Українську Греко-Православну Церкву.** Це значить, бути практикуючими вірними цієї Церкви. Майже всі відділи приміщуються при наших церквах і дуже багато допомагають в розвитку церковного життя.

Наша Церква проголосила 1984 рік — роком, в якому кожний, хто себе зачисляє православним українцем-українкою має глибше запізнатися з історією своєї рідної Церкви так, щоб ми всі були готові стати в її охороні, бо Церква то наша Мати, довкола неї ми всі гуртуємось. Церква — наче корона над всіма нами, це другий наш дім.

Оце так в скупченій формі виглядає образ нашої оранізації.

Люди повсячасно є досить зайняті своїми життєвими справами. Дехто може сказати — де там я маю час читати книги історії чи іншу літературу, це для студентів. Але чи Ви знаєте, що є багато свідомих людей які не навчалися у вищих школах чи університетах, а вони науку, знання здобули читанням. Навіть ті, що читають тільки саму пресу, можуть багатобагато навчитися, треба лише хотіти. (Тут авторка навела кілька уривків з „Українського Голосу", „Вісника" і журнала „Промінь".

На закінчення порада: хай кожна членка засвоїть собі такий погляд: організація не може без мене обійтися — я дуже потрібна своїй організації.

Кожна членка повинна гордо носити свою відзнаку, бути достойною належати до такої великої родини як Союз Українок Канади.

Марія Керніцька

Провірте Вашу передплату... Ви могли забути про неї!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Пам'ятаймо, що лише читачі передплатники є найсильнішою базою нашого журнала.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО З'ЇЗД

54-ИЙ ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД СКЛАДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ С.У.С. НА САСКАЧЕВАН — Т.У.С., С.У.К., С.У.М.К., ІНСТИТУТ ПЕТРА МОГИЛИ І МУЗЕЮ С.У.К. — ВІДБУДЕТЬСЯ В ДНЯХ 12, 13, і 14 ЖОВТНЯ, 1984 РОКУ В ПРАВОСЛАВНІЙ АВДИТОРІЇ, 38 БРЕДБРУК ДРАЙВ, ЙОРКТОН, САСК.

ГАСЛО З'ЇЗДУ „НАЦІОНАЛЬНО СВІДОМА ЖІНКА: НАША МАЙБУТНІСТЬ"

ЛАСКАВО ПРОСИМО ВАС ПРИБУТИ РОДИННО!

Референтка „ПРОМЕНЯ" — Дорис Маковська

Союз Українок Канади у сторіччі жіночого руху

„Тільки в нас самих криється животворча сила і краща доля нашого народу."
Леонія Слюзар

Святкуючи 100-річчя жіночого руху, не можемо пройти мовчки поруч найцінніших думок, кличів пробудительок і організаторок українського громадського жіночого руху в Канаді. Вони, це так як в Україні Наталя Кобринська 100 років тому з'явилась на обрію, щоб у трудних днях змагань, праці вказати українській жінці шлях до визволення, до світлої мети. Українки в Канаді, що першими вийшли на свою убогу громадську ниву, припавши до неї своїм українським спраглим серцем, огріли її любов'ю до України.

Наведені думки Леонії Слюзар вказують нам шлях, яким маємо дальше йти, яка наша ціль і щоб ми завжди прямували до своєї кращої долі тут і долі нашого народу.

Цікава дуже історія жіночого руху в Канаді, якого радше треба б назвати жіночим громадським рухом. Це ж довгий шлях, бо добігає до 70-ліття. Деякі організації вже мають опрацьовані свої історії. В цей час маємо в Канаді чотири крайові центральні жіночі організації: Союз Українок Канади — 1926 рік, Організація Українок Канади — 1934 рік, Ліга Українських Католицьких Жінок — 1944 рік і Об'єднання Жінок Ліги Визволення України — 1975 рік. Всі чотири центральні організації

Марія Боянівська, голова першого Жіночого Просвітнього Товариства в Канаді.

Добр. Леонія Слюзар, одна з перших чотирьох оснувательок Союзу Українок Канади.

творять своїм складом Комітет Українок Канади започаткований в 1944 році.

Перше українське жіноче товариство в Канаді було зорганізоване в 1916 році у Вінніпезі. Приміщувалось воно при Українському Народному Домі, що в тих часах був осередком всього українського піонерського культурного руху в Канаді. Називалось воно „Українське Просвітне Жіноче Товариство" і було цілком самостійне. Постало це Товариство завдяки канадському жіночому рухові. В Манітобському парляменті в 1916 році йшли гарячі дискусії над допущенням жінок до голосування у виборах. Між прихильниками жіночих домагань був посол Тарас Ферлей, який одночасно був одним з провідних українських діячів у Канаді і головою Українського Народного Дому. За його порадами постало це перше українське жіноче товариство, а за його висловом „...треба щоб жінки (українки) інтересувалися справами національними та політичними, щоб таким чином стали вони нарівні з другими горожанами того краю..." Це Товариство як самостійне проіснувало 10 років. Головою його була Марія Боянівська, яка пізніше включилась як провідна членка Союзу Українок Канади.

Д-р Харитя Кононенко, одна з оснувательок Союзу.

Д-р Савеля Стечишин, одна з чотирьох оснувательок Союзу.

Союз Українок Канади, як перша центральна організація розвинувся з Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні, зорганізованого в 1928 році за почином і проводом Савелі Стечишин та гуртка молодих жінок. Перші організаційні кроки Союзу Українок Канади як центральної організації пов'язані золотою ниткою з Матірним Союзом Українок в Галичині, особливо з його проводом — Централею у Львові. Ці взаємини постали завдяки Хариті Кононенко, студентки, яка в той час перебувала в Інституті ім. Петра Могили в Саскатуні в роках 1924-25, а що була вона однією з провідних діячок жіночого руху в Європі, своїм досвідом, своїм патріотизмом та своїм авторитетом внесла в основу Союзу його найкращі первні ідей, що їх прийняли провідниці жіночого руху в Канаді. Харитя Кононенко по дворічному побуті в Канаді повернулась в Европу. Там вона довгі роки працювала як одна з провідних сил, а в 1944 році згинула з рук німецького наїздника на Україну, обороняючи свій народ перед тиранами чужинцями.

Головною подією в історії жіночого руху в Канаді був перший з'їзд, до якого ініціятивний комітет, що складався з чотирьох осіб: Савелі Стечишин, Марії Мадюк, Дарії Янди і Марії Гринюк робив всю підготовчу працю майже два роки. Бо перше зібрання, перший з'їзд — це народження ідеї, це час, коли думка, слово перетворюються в діло, а в ньому народжуються цілі, мета громади, суспільства, народу. І цю мету перші організаторки вивели блискучо, якими закріпили основи організації Союзу Українок Канади. І як довго ці основи залишаються міцними, як довго будуть пошановані ці первісні цілі, так довго буде живою ця організація.

Перший з'їзд Союзу Українок Канади відбувався в Саскатуні під час Народного З'їзду Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні в грудні 1926 року. Це було величаве народне свято: Ювілей перших будівничих громадського життя в Канаді. З'їхалася численна громада з різних частин Канади, щоб вшанувати першу виховну інституцію в Канаді та її провідників. До цієї події долучилась жалібна академія по трагічній смерти Симона Петлюри, провідника і державного мужа, який кілька місяців тому згинув з рук большевицького агента на вулиці Парижу. Свято злучувалось з державницькими думками, подіями, в яких лунав голос самого народу. Українське жніоцтво і давніше вчащало на з'їзди, що відбувались тут, а цього разу це був виїмково святочний час, в якому сплелись радість з жалобою.

І так в одній із заль Інституту ім. П. Могили зібрались на своїй першій сесії 100 жінок. Кожна з прибулих відчувала, що це є початок великого діла і великої радости. Ось тут відкривались двері у новий світ української жінці.

Ось перших чотири промови:

1) Потреба жіночої преси — Анна Чепесюк,

2) Роля жінки у світовому поступі — Марія Мадюк,

3) Жіночий рух на Україні — Савеля Стечишин,

4) Вартість і завдання жінки —Ольга Свистун.

Ці чотири точки визначували програму організації та стали дороговказом організації на цілі десятиліття.

У своїй програмі організація ставить на першому місці виховні справи: Виховання самої родини. „В українськім домі мусить бути український дух, українська праця і українська мова. А український дух і національна свідомість ніколи не витворяться самі, як не доложимо праці насамперед самі над собою, а друге — над нашими дітьми", — Марія Мадюк.

На цьому першому зібрані-з'їзді обирається центральний провід, до якого входять: Ольга Свистун — голова, інші членки, що доповняють Централю: Савеля Стечишин, Дарія Янда, Марія Мадюк, Ольга Савчук, Леонія Слюзар, Анна Чепесюк, Анна Бунька, Ганка Романчич. Перша Централя з осідком у Вінніпезі, а частина в Саскатуні. Щойно один рік праці мав вирішити долю першої жіночої організації, її потребу, її практичні ділянки, її структуру, а головно зацікавлення самого жіноцтва, бо все ж таки це ще були часи піонерські.

Другий з черги, але перший офіційний з'їзд Союзу Українок Канади відбувся в Саскатуні в грудні 1927 року. На цей з'їзд прибуло 27 офіційних делегаток від жіночих товариств, інші вже були відділами Союзу. З'являються нові обличчя ідейних, вихованих в Інституті надійних українок, які з часом увійдуть до проводу та поведуть організацію дорогами поступу, дорогами рідними, піднявши прапор культурних цінностей свого народу: Марія Марко, Софія Дирбавка, а (пізніше Василишин), Євгенія Козяр, Катерина Пукіш (пізніше Міськів), Розина Драган, Тетяна Лазарович, Марія Ілюк (пізніше Вавринюк), Анна Стечишин, Софія Стратійчук, Марія Михайлишин, Марія Ткачук, Емма Верхомин, Анна Токарик, Тетяна Кройтор, А. Остафійчук, Павліна Клюкевич, Анастасія Рурик та багато інших. Це в додатку до перших.

Дарія Янда, одна з чотирьох оснувательок Союзу.

Марія Мадюк, одна з чотирьох оснувательок Союзу.

З'їзд закріплює пророблену організаційну працю, закріплює організаційні тези, які являються у двох напрямках:

1) Громадська праця в Канаді. Прилучитися до розбудови власного культурно-громадського життя, будувати свою Церкву, свої просвітні народні інституції, рідні школи, підтримувати свою пресу, літературу, мистецтво, видавничі справи. Без того не може обходитися культурний нарід де б він не жив. Без таких справ кожний нарід тратить своє обличчя і свою вартість.

2) Другий напрям праці — допомагати українському народові на рідних землях, змагати до свободи і незалежности українського народу, ставати в обороні прав свого народу, інформувати вільний світ про політичне положення українців на їх рідній землі.

Союз Українок Канади на цьому з'їзді очолила Савеля Стечишин зі складом Централі: Анастасія Рурик, Розина Драган, Марія Мадюк, Ольга Свистун, Анна Стечишин, Ольга

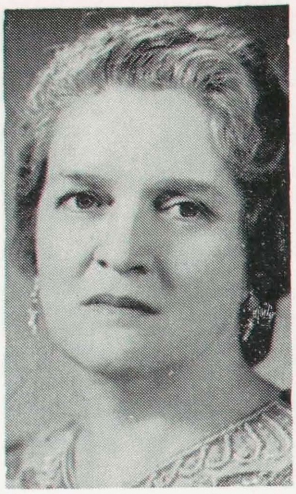

Ольга Свистун, перша голова Союзу Українок Канади.

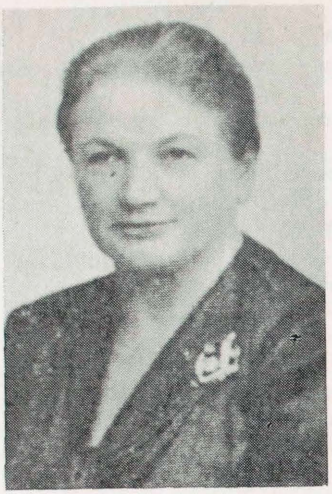

Ганка Романчич, перша секретарка Союзу Українок Канади.

Савчук, Дарія Янда, Катерина Пукіш, Тетяна Кройтор. Централю Союзу приміщено в Саскатуні.

Перше дасятиліття організації дало багаті жнива. З перших 8 жіночих товариств на З'їзді в 1926 році, у ювілейнім 1936-ім було поверх 100 відділів з кількатисячним членством. При кожній православній громаді працював відділ Союзу Українок Канади. Народню працю дуже радо піддержували і допомагали священики Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Була це дружня співпраця в народі і проводі. Членство горнулося до церкви, організовувало недільну і рідну школи, самі навчали в українській школі, влаштовували освітні програми, відзначували роковини національних українських свят та письменників, влаштовували День Матері, Свято Книжки, навчали одні одних народного мистецтва, організовували провінційні окружні з'їзди, а в громадах займалися господарською працею, бо треба було допомагати громаді фінансово у виплачуванні будинків, церков дбати про матеріяльні потреби громади.

Централя постачала відділам відповідні програми, доповіді на різні свята, поручувала до читання відповідну лектуру, редаґувала сторінку Союзу в Українському Голосі. Для допомоги Централі діяли вже чотири Провінційні Екзекутиви. На з'їздах організовано величаві вистави українського народного мистецтва, формувались думки про український музей. Розгін праці спиняла дещо фінансова криза в Канаді в 1930 роках, не було заробітків ані господарських збутів, не було грошей, зате була здруженість в народній роботі, пошана до неї, пошана до проводу.

Багато ентузіязму та захоплення викликав в 1934 році заплянований Перший Український Жіночий Конґрес у Станиславові. Дружня співпраця з Союзом Українок в Галичині, допомога одні одним і у відповідь на запрошення взяти участь, Союз Українок Канади бере участь почерез свою делеґатку Ганку Романчич. Поворот делеґатки Союзу — Ганки Романчич з Конґресу, вістки про величавий успіх Конґресу, про рішення заснувати Світовий Союз Українок, про те, що Союз Українок набув два уділи на започаткований журнал „Жінка", взаємини Союзу Українок Канади з Союзом Українок у Львові (Централею) закріплюються тісніше. В 1936 році Союз Українок Канади скликає свій самостійний З'їзд в Саскатуні літом, заповняє його багатою програмою і влаштовує величаву виставу українського народного мистецтва і видає Ювілейну книгу з нагоди 10-ліття на 100 сторінок цінного інформаційно-історичного матеріялу. Друкуємо короткий уривок з цього видання, який характеризує, чи так би мовити „виправдує" потреби заснування Союзу Українок Канади та його осяги. Цієї брошурки майже ніде вже не можна набути, а яким сильним змістом являється це насвітлення погляду з перспективи часу 57 років.

„Потребу заснування жіночої організації Союзу Українок Канади висунуло наперед саме життя. Війна й положення, в якім знайшовся український нарід по війні, викликали в наших жінок більші заінтересування українськими народними справами. Ті заінтересування витворили ближчі взаємини між українською жінкою і українським народом. Свідомі українки в Канаді з великим запалом кинулися до організування жіночих товариств по цілій Канаді з сильною вірою в те, що тільки при допомозі активних патріотичних жінок, що є вповні свідомі своїх обов'язків дома та в громаді вдасться визвольна боротьба. Бож на шляху будови нації, участь жінок, що становлять половину народу, є незаступимою. Досвід інших народів у визвольних змаганнях сам свідчить про слушність того факту. Завдяки ідейним жінкам Союз Українок Канади нині обходить Десятилітній Ювілей свого заснування..."

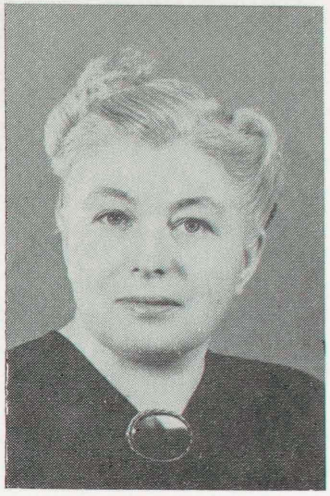

Добр. Ольга Савчук, перша касирка Союзу.

Такими думками і такими почуваннями починали діячки Союзу Українок Канади свою громадську працю 50 років тому.

Чергових майже 50 років після першого десятиліття, організація Союзу Українок Канади проходила шляхом невтомної активности, плянувань, проєктувань і здобула собі поважне місце в широких колах як українського суспільства так і серед канадських організацій та установ. Наприклад в Першому Конґресі Українців Канади Союз Українок Канади був запрошений включитись у програму Конґресу з промовою до жіноцтва, так само було на Другому Конґресі у Торонто. Членство Союзу Українок Канади завжди заповнювало залі нарад конґресів в Канаді, включно з Світовими Конґресами Вільних Українців в США і Канаді.

В чотирирічному періоді Другої світової війни, майже всі свої сили й енергію повернуло членство Союзу на допомогу Канаді у її воєнних зусиллях: посилки воякам за море, організування місцевих комітетів допомоги, праця в Червоному Хресті, даруванні крові, куплено амбулянс від організації, випродаж вишивок на воєнні потреби, конференції з департаментами воєнних услуг та інше. А по вій-

Марія Ткачук, одна з перших колишніх голів Союзу.

Розина Драган, одна з довголітніх касирок Союзу.

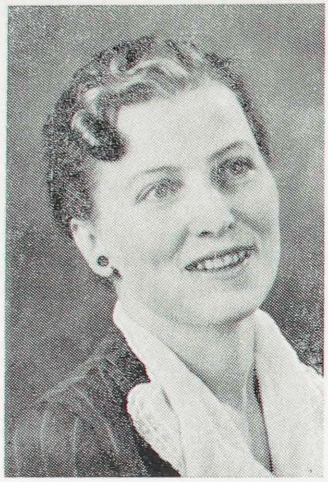

Анастасія Рурик, довголітня секретарка Союзу і дворічна голова.

Тетяна Кройтор, поетеса, учителька і організаторка.

ні допомога повоєнній еміґрації в Європі, спровадження родин, допомога залишенцям.

Велика праця проробленa на полі народного мистецтва. Сотні виставок і вистав, компетиції вишивань і писання писанок, сотні лекцій пов'язаних з українським рукоділлям на різних фестивалях, в публичних місцях на спеціяльні запрошення, започаткування музею, збирання експонатів до музейних колекцій чотири філії музею, організування музейної фундації і врешті будова Українського Музею Канади і в Саскатуні і його святочне відкриття. Школа мистецького тканння в Бенфі і розвій ткацької штуки в українському стилі в Канаді.

Сотні зорганізованих з'їздів провінційних, окружних і крайових. Пам'ятним залишається крайовий з'їзд Союзу Українок Канади у 70-ліття жіночого руху, на якому промовляла запрошена голова Матірного Союзу Українок і голова Світового Союзу Українок — Мілена Рудницька. На цьому з'їзді започатковано фундацію ім. Наталі Кобринської для видавничих справ відповідної для Союзу лектури, літератури з чого й видно досі кілька поважніших праць, як „Видатні жінки України" — Н. Полонської, „Батьки і діти" — Т. Горохович, „Блискуча зоря" — Митр. Іларіона, „Українські вишивки і стіби" — Анастасія Рурик, „Канадіяна", а останньо комплект „Нариси з історії української культури" — збірна праця різних авторів і „Свята Православної Церкви" — о. д-ра Івана Стуса.

Століттю Канади Союз Українок Канади присвятив багато уваги, дарував фонд на спільні проєкти, влаштовувано на місцях у відділах різні імпрези, попписувались українські хори з рідною піснею, мистецькі виступи танцювальних груп, музики, балєту; вкладали частину своєї культури в скарбницю Канади. З нагоди 100-ліття Канади Союз Українок набув картини канадського мистця — Василя Курилика для колекції та інших українських мистців, провів при цьому святочне відкриття картин. Найбільшим здобутком був „Український Тиждень"

Анна Чепесюк, доповідала про потребу преси на першому З'їзді.

в Монтреалі під час ЕКСПО, яким українців вільного світу засвідчили невмиручість українського народу, його любов до України і що мистецька частина та самий Український Тиждень був під управою одної з наших найкращих провідних сил на сході Канади — Галини Мельник.

Прилучився Союз Українок Канади і до побудови пам'ятника Лесі Українці в Торонті, Тарасові Шевченкові в Вінніпезі і Аргентині, а також кількох пам'ятників жертвам голоду в Україні в роках 1932-33.

Однією з найбільш маркантних подій в житті Союзу Українок Канади був його 50-літній Ювілей, який відбувся в Саскатуні в приміщеннях Саскачеванського університету, величава маніфестація з прапорами численних відділів, членства та чудовою виставою з життя первісних піонерів „За нами сестри" авторства Анни Звоздецької, а постановкою Юлії Маґлей-Блажук.

100-річчя українського жіночого руху застає нас знову у Саскатуні, у місці народження організації. Кожний центральний осідок, а було їх крім Саскатуну чотири, а це: Вінніпеґ — 1943-1954, Едмонтон — 1954-1964, Гамільтон — Торонто — 1963-1971, і знову Едмонтон — 1971-1983, що творили кожний зокрема певну декаду, певну еру, дуже часто незалежну від самого проводу, а радше зовнішнього характеру. Молодша ґенерація українок шукає себе в Союзі Українок Канади і ми певні, що вона своєю молодою силою й освітою внесе багато цінного, але це вже належить до майбутньої історії.

Анна Холод, з молодшої ґенерації, теперішня голова Союзу Українок Канади.

Наталя Когуська

Принцеса Анна на відвідинах Українського Музею Канади в Саскатуні в липні 1982 р.

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ВИСТАВКА ВЕСІЛЬНИХ ВІНКІВ В ЕДМОНТОНІ

Заходом Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади на Альберту, в днях 14 і 15 квітня 1984 року в авдиторії Св. Івана відбулася надзвичайно цікава виставка українських весільних вінків і весняний чай.

Вінки виконала і привезла Іванна Мараз-Петровська з Оттави. На виставці було виставлено 32 жіночі вінки і один мужеський весільний капелюх.

Софія Скрипник представляючи г о с т ю, згадала, що п. Петровська народилася в Україні та походить з мистецької родини. Дід Мараз був мистцем в Україні, а брат Роман в Америці. Також донька пані Петровської Христина відома піяністка, поетеса і малярка. І. Петровська приїхала малою дитиною до Канади, завжди цікавилася мистецтвом і вивчала його. З молодих літ почала малювати картини, а опісля вишивала їх. Вона здобула собі не малу славу, вишиваючи ці картини на шовку своїм власним стібом і стилем. І. Петровська виставляла свої „вишивані картини" в багатьох містах Канади і Америки здобуваючи нагороди, як наприклад на національній виставці в Торонті. Канадська преса назвала її „малярем іглою".

У вступнім слові п. Петровська розповіла слухачам, що спонукало її виконати ці вінки. Відвідуючи Україну та численні етнографічні музеї, вона помітила добру колекцію народніх одягів, але тотальну відсутність вінків, деколи тільки пару стяжок висіло на цвяху. Це зацікавило її вінками, а головно весільними. В своїх студіях і виконанні вінків, використала книжку О. Кульчицької „Народній одяг західних областей України" та численні інші книжки, ілюстрації і мистецькі портрети. Вінки Петровської зроблені зі сушених квітів, овочів, вовни, стяжок, пір'я, шовку, плюшу. Виставлені вінки на виставці переважно зі західних частин України, але є також з Київщини, Полтавщини, Чернігівщини. Декілька вінків з княжих часів прикрашені сріблом, золотом, перлами і коралями. Мисткиня висвітлювала прозірки цих вінків пояснюючи їх походження. Деякі вінки моделювали студентки інституту Св. Івана.

Зліва І. Петровська, якій пані І. Дженіс пришпилює квіти.

Гостей привітала г о л о в а Провінційної управи — пані Іванна Дженіс, а вступне слово про мистецтво виголосила гостя — пані Люба Куць, голова ОУК в Едмонтоні. П р и в і т від Централі Союзу Українок передала пані Анна Звоздецька, а від Філії Українського Музею Альберти — пані А. Сенів.

Підчас чаю була також виставка вишивок і тканини, яку зорганізувала пані Д. Янда.

Виставка традиційних весільних вінків викликала велике зацікавлення серед присутніх, а головно серед молоді у „весільному віці". Було декілька замовлень, але пані Петровська не зацікавлена повторяти ті самі вінки, а плянує продовжувати працю над новими вінками з інших частин України. Просила присутніх якщо хтось має оригінальні фотографії — вінків чи ілюстрацій, або пам'ятає як виглядали

Зліва направо: Софія Бейко, Галина Паленчук, голова відділу, Аля Друль, Анна Чопак, Марія Антонюк, Джені Месенюк.

вінки в їхньому селі, щоб ласкаво посилали матеріяли до неї.

Після виставки в Едмонтоні, вінки перевезено до Українського Музею Канади в Саскатуні, де будуть виставлятися до кінця місяця червня.

На сходинах Філії Українського Музею в Альберті, рішено ці вінки закупити для нашого музею.

По виставці, пані Провінційної Екзекутиви Альбертійської Філії Музею гостили пані Петровську смачною вечерею.

С. Скрипник.

ВАЖНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

РІЧНІ ЗБОРИ

До всіх членів Інституту ім. П. Могили (1958):

РІЧНІ ЗБОРИ членів Інституту ім. Петра Могили (1958) відбудуться в українській православній авдиторії, Йорктон, Саск. у п'ятницю, 12-го жовтня, 1984 року о годині 8-ій вечером.

Просимо прибути на ці важні збори. Програма зборів слідує:

1. Відкриття.
2. Протокол річних зборів (в Принц Альберт) з 4-го листопада, 1983 р.
3. Звіти:
   а) Ректор,
   б) Голови Дирекції,
   в) Фінансовий звіт.
4. Дискусія звітів.
5. Вибір директорів.
6. Інші справи для добра Інституту імені Петра Могили.

TO ALL MEMBERS OF MOHYLA INSTITUTE (1958)

The Annual Meeting of the members of Mohyla Institute (1958) will take place in the Ukrainian Orthodox Auditorium, Yorkton, Sask., on Friday,, October 12, 1984 at 8:00 p.m.

Please try to attend this very important meeting.

The proposed agenda follows:

1. Opening.
2. Minutes of Annual Meeting held in Prince Albert on November 4, 1983.
3. Reports:
   a) Rector,
   b) Chairman of the Board,
   c) Financial Report.
4. Discussion of reports.
5. Elections.
6. Other Institute business.

До України

Враження з поїздки

Міста твої, Вкраїно, ще живуть
Хоч в них багато є чужого,
А села, що описував Тарас —
Там не змінилося нічого.

Тарнопіль в листі потопа,
Всміхається новим обличчям
І штучне озеро блищить в імлі,
Лиш небозвід здається вічним.

Там Чернівці як дід старий
Назавжди зігнутий й прикутий,
Чужі тут чути голоси,
Але й свій ще не забутий.

І Львів стоїть як лицар сам,
Окутаний віками слави,
Неначе спить невільним сном,
Щоб пробудитись до розправи.

Одеса як старий купець,
Що все розпродав до останку.
Нема товарів ні на гріш,
Бо все пропив ще до світанку.

А Київ — Боже мій, краса!
Церкви купаються в каштанів морі,
Акації стрункі стоять
Незмінні ні в добрі, ні в горі.

Я все це бачила і чула,
А серце все одно пита —
Коли проснеться Україна,
Настане воля золота?

**
*

Ти привітала мене, Україно,
І колихала на хвилях Дніпра.
Я ноги мочила у Чорному морі
І чару надії пила аж до дна.

Люблю я тебе, Україно, безмежно,
Твої кучеряві поля і ліси
І ріки широкі як стрічки дівочі,
Що вплетені щиро до твої коси .

Я бачила все і відчула багато,
Сказати не можу, хоч трудно мовчать.
І плакати хочу й кріпитися мушу,
А жаль і розпука у грудях кричать.

К. Чорна.

Іванна Чорнобривець

ГІРСЬКА ПРИНЦЕСА

На стрімкій і високій альпійській горі, що шпилем своїм голим торкається білої хмари, стогнуть від вітру, руїни сумні, поросли зеленим мохом і глодом. Палац забутий марить...

Лиже сонце каміння, мов звірів кістки: гріється полоз на гострій розпеченій скелі і могутній орел сірі крила простер, мружить очі, шукаючи здобич.

Унизу, у глибокій долині свічадом матовим води застигли. Дикі лебеді, мов балерини, ґраціозно вібрують на поверхні агатовій. На озері тихім туман кучерявий стелить м'ягенькі перини. Зловісна тиша сховалась під віти, а легіт лоскоче трави і квіти. Струмочок леґенду шепоче про принцесу гірську, її синяві очі.

... Давно це було. Вже минули століття, як могутній князь пережив лихоліття, а з ним і княгиня, боліли нещастям; обоє від горя рвали одіж на частки.

Відважний і дуже могутній був князь. Часто рушав у далекі походи. У боях на ворога кидався враз; не страшився ні стріл ні погоди. Тріюмфально вертався додому. Кров'ю скроплені щит, забороло, кульчуга. Білий кінь ступає гордо над проваллям по мості. Золототкані килими стелили слуги.

— Слава! Слава! — гриміло в повітрі. Це вітали героя доня, дружина і гості. Відбувався бенкет, музика шаліла, іскрилися вина червоним фонтаном... Женихи принцеси від кохання мліли, просили руки „прекрасної дами".

А донечка їхня краси неземної, розумна, весела,, лицарської вдачі, гасала на конях, у стіжки клала сіно, а ввечері грала на клявесінні. Нікому принцеса ще не дала згоди, крім чужинця одного. Її серце раділо, від щастя нило, бо вчора у лісі дивної вроди стрінула лицаря із Руси-України. Зблудившись із джурою шукав він дороги до Франції, скріпити підписом торговельну угоду. Натрапив раптом на див-

ну пригоду: принцеса вела бистроногих оленів за роги.

Лицар з коня зіскочив, уклонився з приязню низько і мовив: „Сьогодні мені ти приснилась. Чудова!!! Не знав я, що казка моя чарівна так близько!"

Як діти, вони обнялися. Щасливо серця їхні бились. Потім принцеса вказала на далекий шлях у лісі. Юнак запитався тривожно: „Чи ждатимеш аж поки вернуся з булавою в руках? І чи тайну нашу ховатимеш?!"

Виривали копитами олені мох; довгі літа віщувала зозуля; проводжала принцеса довжників двох. З того часу кохання у серці яскраве палало.

Тягнулись роки... Чекала й ганяла принцеса. Вже стали сивіти від горя скроні. З горба виглядала пильно кожної весни, ніби черниця в одежі скромній. І з башти-вартівні одної днини помітили люди: стука гінець. Вістку привіз, він із України, що нарешті вже довгій війні кінець. І що наречений готує весілля. Він стрінути хоче всіх з хлібом і сіллю. Зранку до ночі битимуть у дзвін... А батькам молодої дозем-ний поклін!

А далі ішла маленька замітка: в поєдинок останній вступить володар... на жовтий пергамент приклеєно ніжну лелітку... І в принцеси від вістки за спиною сипався жар... Та вбралась у срібну перчеву суконку. До долу спускався мереживом шаль. Діяманти коштовні замкнула в скорбоньку. З палацом рідним прощалась і так було жаль!

Раптом помітили: голуб кружляє, спускається легко на дах. Старий князь до башти біжить, спотикається, із крильця обручку знімає.

... Жених нагло забитий!!! О, горе, о жах...

Біжить горем прибита принцеса на найвищу скелю, рве волосся, кричить совою, ломить руки...

...Сколихнулось озеро, завмерли від... І птахи всі затихли з розпуки...

І тепер на горі тій дикій, імлистий хрест залізний і ржавий вінець у руїн. Стертий напис читають туристи:

„...Душа її тужить за лицарем із України..."

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Дорога Редакціє!

При цьому посилаю чек на $40.00 (сорок) на передплату за 1984 і 1985 роки. Решту $16.00 на пресовий фонд .

Журнал читаю із зацікавленням, не маючи змоги брати участь всеціло у нашому відділі і взагалі в С.У.К., а добре поінформована про працю наших жінок по відділах цілої Канади. Знаходжу також цінні і цікаві статті до поширення мого знання про Україну і українців зокрема.

Прошу Господа, щоб сподобив Вас і далі провадити цей корисний журнал.

Передплатниця Надія Дубилко, Торонто

— — — — —

Хвальна Редакціє!

Минає вже рік відколи я почала читати статті Уляни Пелех „Розстріляне Відродження і Шестидесятники в українській літературі".

Вважаю всі статті дуже гарно написані й надзвичайно цікаві. Але стаття про Олеся Бердника в числі „Променя" з червня ц. р. стала мені найбільше корисною. Бо я вже два рази пробую читати його твір „Окоцвіт" (1970) і мусіла залишити, бо ніяк не містилося в голові. Нарешті, завдяки авторки Уляни Пелех, я більше розумію його філософію життя й стиль писання.

Складаю авторці щире спасибі й бажаю дальших успіхів.

Ольга Райчиба, Едмонтон

— — — — —

Хвальна Редакціє!

Засилаю Вам передплату на „Промінь" а решта на пресфонд. Вибачте, що трохи спізнено, але не можна забути про дорогоцінний наш журнал, який вже ось служить близько 25 років. Велике признання пані Наталі Когуській, що від самого початку редагує цей наш журнал.

Бажаю редакції „Променя" і всім працівникам щастя, здоров'я і всього добра.

З пошаною,

Павліна Григор-Лисак, Едмонтон

— — — — —

Хвальна Редакціє!

В прилозі залучую річний звіт відділу ім. Лесі Українки у Ванкувері. Прошу помістити в журналі, за що наперед сердечно дякую.

Ми у Ванкувері глибоко вдячні Вам і Вашим помічницям редакції за добре проробльовану працю, бо наш „Промінь" неначе глибока криниця, де ми всі маємо нагоду черпати знання з різних суспільно-громадських і наукових матеріялів. При нагоді також засилаю чека в сумі $20.00 — $12.00 на передплату, а $8.00 на прес. фонд.

Бажаю кріпкого здоров'я, витривалости та добрих успіхів у Вашій невтомній праці.

Марія Вакалюк, Ванкувер

— — — — —

Слава Ісссу Христу!

Дорогі наші працівники журнала „Промінь", якого я люблю читати, дорога нам Ваша праця для свого українського народу. Тому я все скорше люблю заслати передплату, щоб і інші так само робили. Редакторці дай Боже здоров'я, многих літ прожити і для нас дальше щиро трудитись. Засила $20.00 — передплата і $8.00 на пресовий фонд.

Анастасія Воронка

Музей Союзу Українок Канади
Онтарійська Філія

В українському народньому мистецтві велику ролю приділено декоративним рушникам. З найдавніших часів майже в кожній українській хаті, бачимо декоративні рушники, ткані чи вишивані також мережані.

Декоративні рушники є для прикраси ікон в хатах і церквах, як також для удекорування портретів заслужених людей, як Т. Шевченка. За весільним звичаєм, рушниками сватам перев'язують рукави, молодим в'яжуть руки і стелять під ноги; рушником також обв'язують коровай. Декоративні рушники, прекрасний весільний дарунок. На декоративних рушниках кладуть хліб при важливих привітах, як також вживають при народженні дітей і підчас похоронних обрядів. Українські ткані або вишивані рушники творять прикраси-декорацію на сценах і громадських приміщеннях.

Кожна частина України має своєрідні взори, краски, стіби і символіки. Подільські рушники, як і рушники західніх земель України, мають різнобарвні взори типові в певних місцевостях своїм кольоритним поєднанням, в більшості вживають вишивки хрестиками і низинкою. Як на тканих так і на вишитих рушниках орнаментація зосереджена на кінцях рушника, до центру переходить легким взором.

В центральних землях України, як на Полтавщині і Київщині виконують рушники різними декоративними швами або гладдю, їх вишивка є надзвичайно різноманітна і багата. Основний мотив, це так зване деревце чи букет у вазоні або геометрично розташована гілка по вертикальній осі до верху або вздовж цілого рушника. Окрім квітів чи листя в орнаментику вводять стилізовані ягоди або птахи. Полтавські рушники вишиваються тільки червоним кольором, а до Київських часом додають синю нитку. В минулому також вишивали рушники шовком і золотом, які тепер знаходяться переважно тільки в музеях.

В онтарійській Філії Музею Союзу Українок Канади зберігаються українські декоративні рушники з різних частин України. А в музейній крамничці (бутік) можна набути комплект для вишивання декоративного київського весільного рушника, який уклала Галя Ключко. Залучено: Льонне полотно, червоних моток ниток Д.М.С. 321. Інформації про рушник та інструкції до вишивання з рисунками.

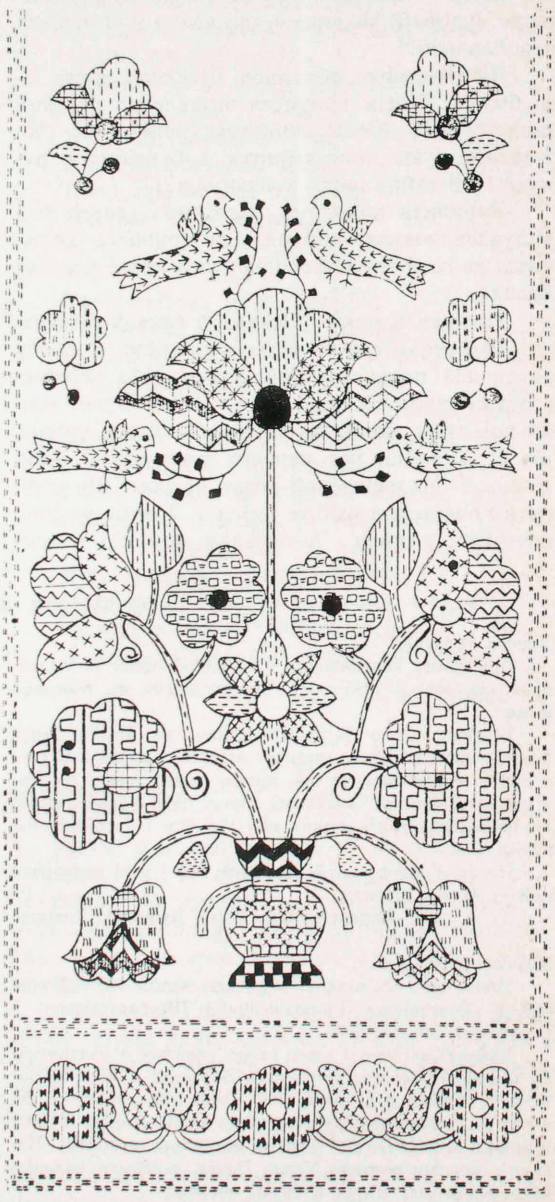

Замовлення просимо пересилати на адресу Музею.

Софія Степанюк

WOMEN'S RIGHTS AND WOMEN JOURNALISTS

By MARIA ORYSCHUK

Women's movement in all free countries, have always concentrated on the principle freedoms of thought, speech and the press which they always regarded as supreme. Long before women won their civic rights, they were already active as journalists. In their articles Ukrainian women journalists called for unity and national consciousness of the Ukrainian people. For centuries they carried on this educational and cultural work. As a result of their tireless efforts they established a much higher status for all Ukrainian women.

The "raison d'etre" for Ukrainian journalists was different to that of other journalists who live in their own free countries. The main reason why Ukrainian women began to write to newspapers and magazines was to stress and promote the importance of unity and solidarity of the Ukrainian people so as to expel the brutal enemy from the soil that was theirs and that of their ancestors for thousands of years.

In this time of oppression and persecution it was very difficult to organize a women's press as quickly as it was in other countries. The first woman's journal "Lada" was founded in 1853 and had a short life.

Natalia Kobrynska, whom we will mention later, gave the character of this journal. She gave a true image of this time, when women were completely dependent on the husband's income. It was a time when parents did not pay attention to girl's education only to boy's, who had to learn in order to support their families. The woman's place was only in the home and at dances. "So was with our women", wrote Natalia Kobrynska. "The first human voice that admitted their existence was a man's voice with little education," but which wanted to play the role of a teacher to Ukrainian women. This man was Severyn Shashkevych, editor of "Lada" — a journal which he dedicated to Ukrainian women and girls for their education and entertainment.

In the introductory article of the first edition he wrote, "Yes, you daughters of holy Ukraine, become worthy servants of Lada — old Slavish goddes of love and woman's beauty." Then he wrote that they should learn, because

Natalia Kobrynska

knowledge is a necessity. In the second journal he gave his clear opinion of the view of education.

"You should be smart, perspicacious, loveworthy women; devoted mothers; smart thrifty housewives." He continues, "But you should not learn anything... which man who sees himself as a worthy man, could stand a smart woman near him." These words of Severyn Shashkevych gave us the trend of this dark era. It was the time of obscurity in which the generation of "intellingent" Ukrainian women was growing. Against this mentality which came as a result of a strong patriarchistic system, the Ukrainian women got and demanded equal rights for education. To this so-called fighter for educational rights belongs Natalia Kobrynska in Western Ukraine, and Olena Dobrohrayeva in Eastern Ukraine.

Both of them, as well as other prominent women of this time, felt a necessity for women's organizations. Natalia Kobrynska gave the initiative by organizing the Ukrainian women in Stanislaw primarily for educational purposes, while Olena Dobrohrayeva was leading the Ukrainian girls who were studying higher courses for women at Kiev. The women's organizations

Olena Pchilka

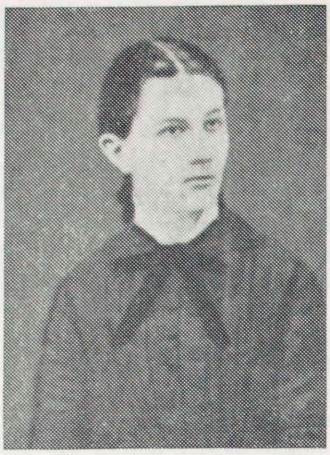

Sophia Okunevska

found plenty of ardent opposition, as well as defenders. This beginning of an organized women's movement was the beginning of women's press.

The first woman journalist who was employed in the monthly journal "Osnova" (Basis or Foundation) was Hanna Barwinok. In her critical literary articles she worked out the aims and problems of the Ukrainian national movement for women.

First Women Almanac "First Garland"

"Through literature, I found the knowledge and understanding of a woman's position in society; therefore I was willing to show this way to others. It was the reason why I started to organize Women's Associations in Stanislaw," wrote Natalia Kobrynska, a writer of women's faith, in her biography.

On the first initiative meeting of the Ukrainian Women's Association on December 8, 1884, Natalia Kobrynska in her program speech exlained the role and importance of literature for she deeply believed that the Ukrainian women could reach their goal in the movement through literature and publicity. The necessity for their own publications became apparent.

Three years later, in 1887, the Ukrainian Women's Association decided to print an Almanac and asked Natalia Kobrynska to take the editorship, which she did with pleasure. She asked Olena Pchilka to be co-editor. The Almanac was published in 1887, edited by Natalia Kobrynska and Olena Pchilka.

All woman writers were invited personally by Natalia Kobrynska and officially by the Ukrainian Women's Association to co-operate. In a short time these women sent their agreements and proposals. When the publication saw daylight, it was enriched by fifty different and various selections in 454 pages of small print, and manifested the appearance of young Ukrainian women under the banner of national unity and solidarity.

The Almanac was composed of stories, poems and articles, written by woman writers such as: Olena Pchilka, Klymentia Popowytch, Olesia Bazanska, Olga Lewycka, Sydora Nawrocka, Mychajlyna Roshkewytch, Sophia Okunevska, Olena Hrycaj, the sisters Pawlyk. Hanna Barwinok, the first woman journalist employed in the monthly journal "Osnova", wrote two stories "She Conquered" and "Woman's Misery" — both, as the topic says, about women's life. More details about the above-mentioned writer will be found in a special part. Among these writers, Natalia Kobrynska kept the most important place. She wrote an introductory article, four excellent and skillfully written articles, and two stories "Madam Shuminska" and "Mister Justice".

In her introductory article she underlined the significance of unity of Ukrainian women, divided by Russian and Polish invaders, "A very important fact worthy of mention is, that for the first time in history the Ukrainian women, we (from Western Ukraine) together with our older sisters (from Eastern Ukraine) step forward in the name of our national unity on mat-

MARY LOBAY
CHAIRMAN OF THE EDMONTON POLICE COMMISSION

Mary Lobay was appointed a member of the Edmonton Police Commission by the City Council under Mayor Cecil Purves in January, 1980. In January, 1984, she was elected Chairman of the Edmonton Police Commission, thus being the first woman in Canada to hold such a position and, probably, the first person of Ukrainian origin in all of Canada to hold such a post. In its seventy-eight year history, she was also the first of two women to be accepted as members in the Canadian Association of Chiefs of Police; the other was a woman security officer from Toronto.

The Police Commission is responsible for policing and maintenance of law and order in the city. It works in cooperation with the Chief of Police and, through him, is responsible for the conduct, dress, discipline, etc. of all police personnel. This includes approximately 1300 persons and involves a budget of $72,000,000.

Mary was born to William and Anastasia Hawrelak on a homestead near the town of Wasel, Alberta, named after her father. She was the youngest of nine children, five of whom died before reaching adulthood, due to various epidemics. Her father meant to name the district school after his native village Banilla in Bukowina, Ukraine. But a school official accidentally changed one letter and it became Bavilla School, which the Hawrelak children attended.

Mary arrived at Victoria High School, Edmonton to register as a grade 12 student at age 14. However, due to an awkward fall over a fence while escaping from an angry bull, she hurt her back and had to miss that year of school.

Mary Lobay

At age 16, Mr. Aberhart, Premier of Alberta gave her special permission to attend the Edmonton Normal School. She eventually attained Master of Education and was involved in the field of teaching for 30 years. For many of those years she was a teacher at the Victoria Composite High School; in due time, becoming Assitant Principal, being the first woman to be so appointed by the Edmonton Public School Board.

She is married to William Lobay, B.Sc., M.Sc., one of the first Ukrainians to get a Gold Medal at the University of Alberta. Now retired, he worked at the Weed Control and Field Services Branch with the Department of Agriculture, Alberta. At present, he is with the Canadian Executive Service Overseas.

They have three children; Dr. Gary Lobay, a plastic surgeon at the University of Alberta Hospital; Carol Wolanski, B.Sc., science teacher with the Edmonton Public School Board; and David Lobay, B.A., L.L.B., a partner in a law firm in Edmonton. They have ten grandchildren.

The list of Mary's awards and achievements is too long for the purpose of this article so I shall name the most recent and representative.

1. City of Edmonton Award for Outstanding

---

ters of public concern and questions of great importance to women." In her article "Women's Movement in Newer Times", she proclaims the usefulness of women's movements.

"The history of our nation is very sad and so sad is the faith of our women," started her article "Ukrainian Women of our Time in Galicia," in which she analyzed the social-economical condition of living. She described thoroughly the very miserable position of women (of all classes) in family and society, women's desire for education, women's steps toward amelioration and lately the success in the field of science and literature.

Contribution in the areas of Legal, Political and Human Rights, 1976.
2. Chairman of Edmonton Historical Board, 1974-77.
3. Member and Vice-Chairman of Board of Governors, Government House Foundation, 1976-84.
4. President of the Central and East European Studies Society of Alberta, 1976-78.
5. Director of the Canadian Ukrainian Museum and Archives, 1977.
6. Founding member of the Shandro Museum.
7. Member of Senate of the University of Alberta, 1978.
8. Senate Representative in Animal Medical Ethics Committee, 1978-80.
9. Vice-Chairman of Senate, 1983-84.
10. Chairman of Alberta Historical Resources Board, 1979-81.
11. Member of Alberta Education Heritage Series Committee, 1978-80.
12. Program Coordinator and Executive Member of the Fort Edmonton Foundation, 1982.
13. Alberta Achievement Award for Outstanding Service in Historical Preservation, 1980.
14. Chairman of the Advisory Committee of the Heritage Savings and Trust, 1984.
15. Member of the Board of Governors of Alberta College, 1984.
16. A member of many years of the St. John's Cathedral Branch of the Ukrainian Women's Association of Canada.
17. Member of the Ukrainian Commemorative Society, 1980-84.
18. Honorary Life Member of the Ukrainian Professional and Business Club, Edmonton Branch, 1982; the first woman to be so recognized.
19. Associate Member of the International Association of Chiefs of Police, 1984.

Friends of Mary Lobay and members of the Ukrainian Women's Association of Canada wish her good health and continued success in all her endeavours in the future.

Helen Raycheba
Convenor of Women's Issues

UKRAINIAN MUSEUM OF CANADA, SASKATOON

BUKOVYNA

An ethnographical display highlighting the Bukovyna region of Ukraine will be featured from September 28 — October 28, 1984 in the Gallery/Lounge of the Ukrainian Museum of Canada, 910 Spadina Crescent East in Saskatoon.

This exhibit which is composed of regional costume, textiles, folk arts, archival photographs and documents will give the viewer the opportunity to become familiar with one of the twenty-six ethnographic regions of Ukraine: BUKOVYNA.

Although their roots were deeply entrenched in the whole of the Ukrainian past, the Bukovynians developed and maintained a distinct identity through the nurturing and retention of specific folk traditions and customs. In the late 19th century, as troubles increased in Bukovyna due to the oppression of neighbouring countries, came the offer of a new beginning in a country across the ocean. So, along with their countrymen from other areas of Ukraine, many Bukovynians emigrated to Canada and changed their lives.

For further information, please call:
Janet Prebushewsky, Extension Officer
244-3800

Albert Kachkowski appointed Director

Albert Kachkowski was recently appointed Director of the Ukrainian Museum of Canada.

Mr. Kachkowski joined the Museum staff in 1979 and served in the capacity of Development Officer until the present time.

A graduate of the University of Saskatchewan with B. A. and B. Ed. degrees, Mr. Kachkowski has been actively involved with a variety of cultural activities in Saskatoon including Folkfest, Vesna Festival, the Total Immersion Ukrainian Summer School and the Saskatoon Symphony Society. He has also served on the Promotions Committee of the Saskatchewan Museums Association.

ВАШІ КАНАДСЬКІ ЗБРОЙНІ СИЛИ

Канада ніколи не була аґресивною нацією. Проте, коли її покликано на допомогу, то її добровольці — чоловіки й жінки Канадських Збройних Сил виповняють свої завдання з посвятою обов'язку. У сьогоднішніх Канадських Збройних Сил практику і традиції минулого використовують для потреби зустріти поклики й вимоги майбутнього.

Канадські Збройні Сили відповідають за наглядання й охорону Канадської території, за оборону Північної Америки в ряді НОРАДУ, виповнювання зобов'язань Північно-Атлянтійського Оборонного Пакту та ролі міжнароднього сторожа миру.

Рівнож до цих чисто військово-воєнних обов'язків і завдань, Канадські Збройні Сили дають допомогу в нещасливих випадках, чи то під час повені-виливу рік, під час лісового вогню, занечищування терену оливою, чи в пошукуваннях та рятуванні людей. Ми будуємо і втримуємо шляхи й дороги та будуємомости. Ми продовжуємо відігравати важливу частину в розбудові і розвитку Канади.

Ми даємо вишкіл для понад 60 різних промислів і торгівлі та понад 20 різних клясифікацій. Також оплачуємо університетську освіту для тих, які є кваліфіковані на неї.

По більше інформацій про кар'єри для молодих канадців у Збройних Силах Канади, то відвідайте рекрутні осередки, які знаходяться найближче до вас, або телефонуйте безкоштовно. Ми є на жовтих сторінках у телефонічній книжці під рубрикою „вербування-рекрутування-заклик вступати в ряди Канадських Збройних Сил".

THE CANADIAN ARMED FORCES
LES FORCES ARMÉES CANADIENNES

Canada

Виставка пейзажів мистця О. Заставного

В неділю дня 8-го квітня о 2-ій годині по обіді, відбулося офіційне відкриття художних творів мистця О. Заставного в долішній галереї Українського Музею в Саскатуні. На цю виставку прибуло біля 50 осіб прихильників та шанувальників образотворчого мистецтва. Президент Музею, Віра Нокона коротким вступним словом відкрила цю скромну подію і сказала, що подивогідна праця О. Заставного в образотворчому мистецтві є направду цікавою і мистець О. Заставний має свій власний творчий талант для зображення пейзажних творів. Відтак попросила до слова директора Музею А. Качковського, який у коротких реченнях представив присутнім мету і завдання в ділянці популяризації образотворчого мистецтва українських мистців, що й Український Музей це робить. Директор Качковський покликав бувшого президента музею Марію Ткачук, нашу заслужену діячку на громадсько-церковній ниві, щоб сказала кілька слів про мистця О. Заставного. При цьому згадаємо, що Марія Ткачук є не тільки прихильником і шанувальником українського образотворчого мистецтва, але й колекціонером, де цього дня вона придбала також для своєї колекції картину мистця Заставного. У її гостинному домі багато картин визначних мистців включаючи картини львівського мистця Труша.

В коротких автобіографічних словах пані Ткачук вказала на заслуги нашого мистця і заявила, що більшість українців із середовища СУС знають О. Заставного, але більшість не знала і не знають, що О. Заставний є також художником, якого талант ми бачимо сьогодні на цій виставці, де його художні пейзажі говорять самі за себе. Вона відмітила, що О. Заставний є членом і секретарем Української Православної Громади в Кадворт, Саск., де він проживає, та членом Інституту і багатьох організацій як; членом редакційної колегії „Об'єднання Надбужанців" як також другим заступником президента Українського Музею в Саскатуні.

Опісля говорив самий мистець. Він заявив, що надзвичайно любить краєвиди степових просторів західних провінцій Канади як також й високі скалисті гори покриті на верхах снігом, які полонили його ще тоді, коли він учащав на курси малярства в славній школі Красного Мистецтва в Бенфі в Альберті. З цього часу він майже кожного року проводить свої відпочинкові вакації в Джеспер та Банф, де в часі відпочинку малює гірські краєвиди як також робить шкіци, які опісля знаходять своє місце на полотні.

Хоч мистець О. Заставний ще маловідомий серед нашого загалу, то все ж таки його пейзажі вже находяться в приватних збірках в таких далеких місцевостях, як Австралія, За-

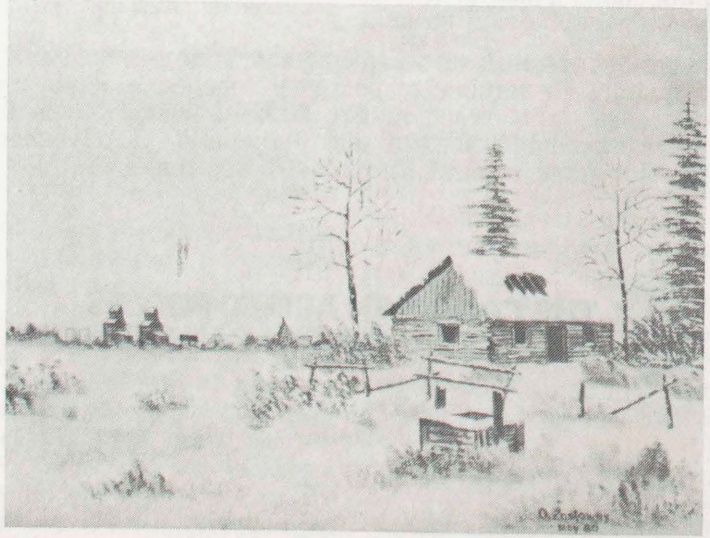

О. Заставний: Дідова хата (олія)

хідня Німеччина, США, де також одна картина туристичним шляхом забрила до одного дому аж до Ужгороду на Закарпаттю. В Канаді його пейзажі находяться в різних приватних збірках від Торонта аж до Ванкуверу.

Виставка в Українському Музеї це його друга самостійна виставка, на якій мистець Заставний виставив 35 картин, з того два натюрморти ,переважно з олії, хоч було два акрилики і „Соняшники" в акварелі. Першу свою самостійну виставку, лише 13 картин, він мав в невеликому місті Нипавін, Саск., у міській бібліотеці, де місцевий „Арт Клаб" цього містечка прийняв його пейзажі з великою прихильністю, і між іншим одна картина із його творів висить постійно в місцевій міській бібліотеці.

Мистець О. Заставний — пейзажист, який засвоїв свій власний стиль і бездоганно зображує природу: чи то осінніх похмурих днів, чи час пори холодної зими, чи навіть нагріте сонцем гаряче літо. З його скалистих високих гір, що окутані хмарами і оздоблені сніговими смугами, відчувається холодність. З долин ви побачите лісові простори смерек, багату рослинність і шум гірських потоків та заснулих невеличких озер, де це все створює правдивий образ альбертійських гір. У його творах таких як: „Хата мого діда' чи „Пустка" відчувається далекий тужливий відгомін піонерського минулого.

В день відкриття декілька картин було закуплено відвідувачами ґалерії — прихильниками образотворчого мистецтва та колекціонерами. Виданий мистцем скромненький каталоґ, з кількома чорно-білими світлинами залишиться пам'яткою-сувеніром на довгі роки. Мистець О. Заставний напевно знайде дорогу на ширку популяризацію своїх творів, почерез виставки в більших центрах канадських ґалерій.

В. Ґриба

НОВИНКИ З ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Централя Союзу Українок виготовляє програму для відмічення 100-річчя жіночого руху.

В домівці Союзу. На знимці голова Союзу Анна Холод — (стоїть) і уступивша голова Анна Звоздецька.

Тут проходить праця довгими годинами. Виготовляються прозірки і коментарі про жіночий рух з нагоди 100-річчя українського жіночого руху.

Все це вже буде готове на Провінційні З'їзди в жовтні і листопаді. Прозірки і коментарі до мелодій музики діляться на дві частини — перша частина про жіночий рух в Україні і друга — продовження історичних подій та праця Союзу Українок Канади.

Все це в стислій формі проходитиме в одній годині часу.

ПОБАЖАННЯ

З нагоди мого 80-ліття посилаю маленьку пожертву — 50.00 дол., щоб журнал „Промінь", замість раз на місяць виходив раз на тиждень. Бажаю дальших успіхів.

Текля Кудрик, Ватсон,, Саск.

З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ

З нагоди ювілею 50-ліття нашого щасливого подружнього життя, складаємо дар 50.00 долярів на журнал „Промінь". Бажаємо редакції дальших успіхів продовжувати корисну працю для свого народу.

Петро і Оля Ружецькі,
Норт Бетлфорд, Саск.

НАШИМ ДІТЯМ

До школи

Ну, прокидайтеся діти:
Ранок — до книжки пора!
Сонечко вспіло залити
Все посереду двора!

Швидше вдягайтесь до школи!
Кращі прогаєте дні, —
Пізно вертати, — ніколи
Їх не завернете, ні!

Змалку кохайтесь в освіті,
Змалку розширюйте ум,
Бо доведеться у світі
Всяких назнатися дум.

Треба самим розвертати:
Як і до чого все йде,
Шлях безпомилочно взяти —
Той, що до правди веде.

Щоб не зросли ви на сором
(Бійтесь найпаче того!)
Та не зробились позором
Рідного краю свого!

П. Грабовський

Світлана Кузьменко

ЧОМУ ЛЕСИК ЛЮБИТЬ УКРАЇНУ?

— Чому у тебе так багато книжок? — запитав Лесик свого дідуся.

— Бо вони, Лесику, мої чудові приятелі.

— Чому вони твої чудові приятелі? Що вони тобі, дідусю, такого чудового роблять? — допитувався Лесик.

— А, ось, чому, — почав дідусь, — коли мені нудно — вони мене розважають. Коли мені сумно — вони мене розвеселяють. З них я навчився багато чого корисного й цікавого. З них я пізнав красу моєї рідної мови.

— Дідусю, але ж ти міг би позичити всі ці книжки в бібліотеці і тоді мав би з них усе те, що ти кажеш, безкоштовно, а на ці гроші купив би собі щось інше.

— Це так, Лесику. Але, коли я купую українські книжки, — я підтримую українських письменників. Завдяки такій, як моя, підтримці, українські письменники зможуть видавати більше своїх творів. Добрі книжки — це важлива література, що свідчить про духову культуру народу, по чому народ здобуває собі пошану серед інших народів. Я хочу, щоб український народ був високо шанованим народом у світі, а він має на це всі підстави.

— Дідусю, ти дуже любиш Україну?

— Так, Лесику, я дуже люблю Україну, бо вона моя батьківщина, а я є її маленькою частинкою.

— Я також люблю Україну, дідусю, — мовив, трохи подумавши, Лесик, — хоч і не знаю про неї так багато, як ти, і ніколи її не бачив. А знаєш чому? — Бо я люблю тебе, бабуню й моїх батьків.

Заєць-Сонько

На верхів'ї сосни жив Зяблик, а під сосною — Зайчатко. Зяблик, бувало, вже причепурить своє гніздечко, поснідає і дзьобика вичистить, а сірий ще солодко спить. Прокинеться, розплющить очі і раптом згадає:

— Ой, проспав. Знову без капусти залишусь. Вдень бігти за нею якось боязько.

І до Зяблика:

— Як ти рано встаєш! Невже тобі солодкі сни не сняться?

Зяблик відповідає:

— Сняться й мені. Але я назавжди запам'ятав материнську пораду.

— Я теж хочу знати її, — каже Заєць.

— Зяблик підлетів до його вуха й прощебетав:

— Щоб всього доволі мати, треба рано вставати.

І. Рісмане

Н. Саконська

Де мій пальчик?

Рукавичку я наділа.
— Ой куди ж це пальчик діла?
Загубився десь, пропав,
В свою хатку не попав.
Рукавичку я зняла:
— Гляньте, пальчика
знайшла!
Пошукаєш — то й знайдеш.
Добрий, пальчик, як живеш?

К. Перелісна

ЧЕРЕВИЧКИ

От, недобрі черевички, —
Завжди лізуть до водички!
Неслухняні вони дуже,
Все шукають, де калюжі...
Хлюп! та хлюп! і вже брудні.
Горе мамі... і мені.

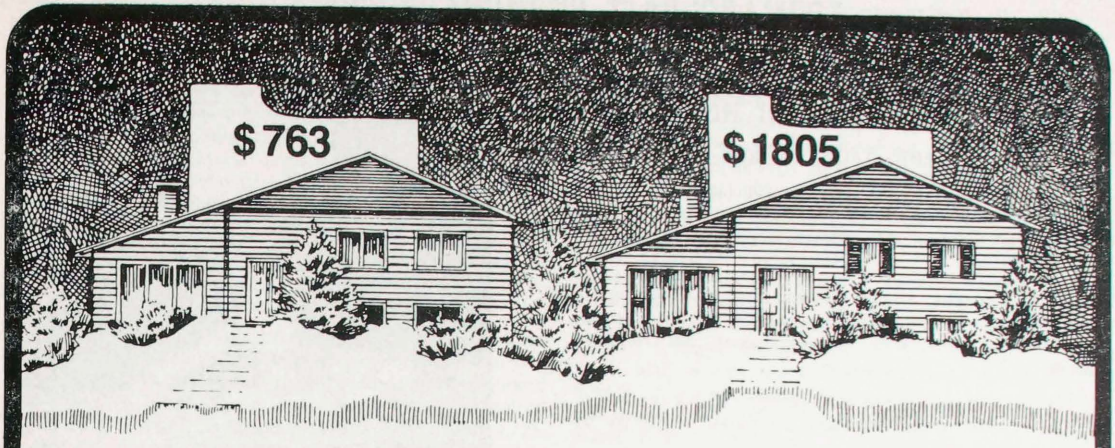

ВОНИ МОЖУТЬ ВИГЛЯДАТИ ОДНАКОВІ, АЛЕ КОЛИ ПРИЙДЕ ДО КОШТІВ ОГРІВАННЯ ТО ТУТ НЕ БУДЕ ПОРІВНЯННЯ

Чи ви цього року знову витратите забагато грошей на огрівання свого дому?

Ви можете закласти ізоляцію на піддашу, але не в пивниці. Ваші двері і вікна можуть бути належно не допасовані, мати щілини і тому не захищені від негоди. Тому Ваша система огрівання може коштувати Вас дорого. Саме тепер пора щось зробити в справі зимового огрівання і Ваших видатків за нього. Energy, Mines and Resources Canada Вам допоможе.

Ми Вам допоможемо з ізоляціями

Правильна ізоляція і точний вимір найпевніший спосіб заощадити аж так багато як 40% з видатків на огрівання. Ви можете закликати знавця з HEATLINE, який порадить Вам про методи, матеріяли та як виповнити аплікацію на Програму Ізоляції оподаткованих до $500.00. Це відноситься до всіх тих домів побудованих перед 1-шим вереснем 1977 року. (1-го січня 1977 р. в Новій Скошії і Принц Едвард Айленд).

Робіть самі, або замовте контрактора.

Деякі люди люблять робити поліпшення самі. Якщо волієте мати контрактора для виконання праці то зверніться до компаній, що є на списку Canadian General Standards Board (CGSB).

Call toll free/Composez sans frais

HEATLINE/THERMOPHONE

1-800-267-9563

BRITISH COLUMBIA/COLOMBIE-BRITANNIQUE

112-800-267-9563

Energy, Mines and Resources Canada | Energie, Mines et Ressources Canada

Canada

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

66-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА ЙОСИФА І МАРІЇ НОВАКІВ

Принц Алберт, Саск.

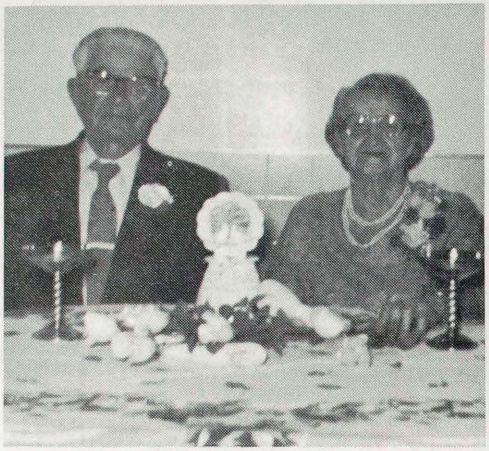

Дня 25 листопада 1983 року п-во Йосиф і Марія святкували свій 66-літній ювілей подружнього життя у своїм власнім домі при участи своїх дітей, родини та ближчих сусідів.

Гості і родина вітали ювілятів, складали їм побажання ще многих гарних літ проживати в щасті і здоров'ї, щоб щасливо зустрічати та святкувати свій 75-літній ювілей.

З нагоди свого ювілею п-во Йосиф і Марія складають $30.00 на прес. фонд журнала „Промінь" і $20.00 на оплату вироблення кліші.

Присутній

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ ЄВСТАФІЯ І МАРІЇ АНДРЕЙЧУКІВ

Євстахій і Марія Андрейчуки з Давфину, Ман. з участю родини і гостей відзначили 50-літній ювілей супружнього життя в суботу, 26-го травня 1984 р. З цієї святкової нагоди вони зарядили прийняття для родини і гостей в суботу, 26-го травня — ювілейну вечерю — бенкет, а в неділю чайне прийняття від 2:00 — 5:00 по полудні в залі Української Православної Авдиторії — Давфин, Ман.

Це відзначення започаткувалось Молебнем — Чином благословення супругів в день 50-ліття їх шлюбу — в суботу о год. 5:00 по полудні в церкві Св. Юрія в Давфині з участю всеч. о. прот. Є. Труфина і всеч. о. прот. Є. Стефанюка з Гаєс, Саск. в присутності родини і гостей. Свідками були: (дружка — Єлисавета Андрейчук (братова) з Давфину і Володимир Веселовський (дружба) — двоюрідний брат ювілята з Монтреалу. Обов'язки дяка виконував Федір Костишин — двоюрідний брат ювілята з Етелберт, Ман. — при помочі місцевих співаків.

При вході до авдиторії ювілятів вітали внуки по традиційному звичаю — хлібом-сіллю, колоском пшениці і словом привіту і побажням. Участь у бенкеті, що був примірно заряджений з належною програмою взяли гості з околиць: Давфин та інших місцевостей Манітоби, Калгари, Торонто, Монтреал, Бимсвил, Онт., Келовна, Б. К., Ріджайна і Васека, Саск. Підчас бенкету були відчитані привіти від: федеральних і провінційних достойників, також від членів родини і знайомих, що не мали можливостн прибути на це святкування.

При головному столі цього прийняття взяли участь чотири ґенерації, а саме: Марія Базай — мама ювілятки, яка могла бути лише короткий час, з тієї причини, що здоров'я її не дозволяє, бо їй сповнилось 95 років життя. Вона тепер перебуває в домі Св. Павла для старших громадян в Давфині. З Калґари — син Лесь, невістка Джойсі, внуки: Кевин, Мішел і Лорі. З Келовна, Б. К. — дочка Савеля — зять Мирослав Бучій і внука Маруся. Внук Тарас Бучій не міг взяти участі, бо далеко в Галіфаксі, але прислав телеграму ювілятам — дідусеві і бабусі. Кожне з присутніх унуків вручувало прекрасні рожі з позолоченими стеблами для своїх дорогих ювілятів. Всі вони виконали цей обов'язок врочисто і поважно. Мило було це бачити. Пра-племінниці Ким і Карла Семчишини з Бирдс Гилл, Ман. вручували маленькі з тіста спечені голуби для кожної особи за головним столом і гостям підчас програми цього вечірка.

Володимир Веселовський з Монтреалу — двоюрідний брат Євстахія підніс тоаст в честь ювілятів.

Дотепними словами відповів Євстафій, споминами про минулі пережиття. Слідували слова признання від Федора Чайковського — голови авдиторії, який докладно описав життя і діяльність ювілятів. Всеч. о. Є. Стефанюк, також підкреслив активність ювілятів в житті Україн-

ської Православної Церкви зокерам, як також в суспільно-громадському відтинку Давфину, і в Канаді взагалі, як працьовиті-трудящі вірні своєму суспільству. В честь ювілятів під час бенкету пані Галина Гендерсон відспівала пісню: „Марічка" — відповідно до цієї нагоди. Опісля сестри — квінтет — відспівали 3 пісні — також відповідні до характеру святкування. Це сестри Бейко з роду, тепер: Анастасія Тодорук, Анна Мимко, Марія Смит, Єлисавета Тодорук, і Оля Бонд (всі вони двоюрідні сестри Євстафія).

Цікавою точкою цього вечірка було представлення Йосифа Камфолія, як 50 років тому своїм новим автом „Оверленд" возив до шлюбу молоду Марію Базай — тепер Андрейчук (ювілятку).

Авдиторія що приміщувала дорогих ювілятів, була прикресно вдекорована старанням ювілятки і родини. Одночасно була і виставка різних родинних фотознимок подружжя від самих початків — з дитячих літ — опісля 25-літнього ювілею аж до нинішнього часу з життя, діяльності в різних ділянках та організаціях обоїх наших ювілятів.

Внука Маруся Бучій прекрасно вишила українським чудовим взором обгортку для Святого Письма — подарунок від внуків і дітей.

Програма була цікаво перепроваджена. На переміну — англійською мовою частинно керував з дотепами Джек (Іван) Гендерсон, а українською частиною керувала Галина Гендерсон. Можна зо сміливістю сказати, що ціле святкування відбулося дуже врочисто. Треба ще додати про жертвенність наших ювілятів. Обоє ювіляти по своїй спроможності стараються на кожному кроці проявити цю прикмету життєвої конечності. Для Церкви нашої рідної зокрема.

При закінченні програми відбулося краяння ювілейного торта. При цьому Ювіляти вручували картку подяки гостям слідуючого змісту: „Подяка — щиро дякуємо Вам за звеличання нашого ювілею своєю присутністю. Дякуємо за Ваші молитви. Хай Господь Бог тримає вас у Своєй Опіці та нагородить місцним здоров'ям! Ваші — Сташко і Марія Андрейчук".

З цієї нагоди ювіляти пожертвували ікону „Тайна Вечеря" у гарно вирізблених рамках, і зложили слідуючі пожертви: $50.00 на нашу церкву, $50.00 на „Український Голос" (пресфонд і вироблення кліше), $50.00 на „Промінь".

Бажаємо ювілятам: Божого благословення, кріпкого здоров'я, успіхів життєвих і щоб діждались ще в доброму здоров'ї „діямантового ювілею"! На Многі Літа!

Галина Гендерсон

Заклик

Цього року, крайова управа Комітету Українок Канади рішила перевидати книжку Ольги Кобилянської „Апостол Черні'. На таке рішення є дві причини: перша — щоб відмітити 100-річчя українського жіночого руху. Другою причиною є факт, що з усіх творів Ольги Кобилянської, це є одинокий твір, що в Радянській Україні не перевидали, і цієї книжки ніде не можна купити. Кошторис перевидання буде понад 10,000.00 долярів. Таких грошей крайова управа не має. Щоб зреалізувати це велике діло, ми звертаємось до наших установ, організацій та ширшого громадянства і просимо Вас, щоб Ви нам допомогли своїми пожертвами, за що наперед сердечно дякуємо.

Книжка має 400 сторінок, буде видана в твердій обкладинці і продаватиметься по 15.00 долярів. Для тих, що наперед зложать гроші, ціна 12.00 долярів.

Чеки на пожертви і замовлення книжки виписувати на:

Ukrainian Canadian Women's Committee,
National Executive.

А листи адресувати на:

Book Fund
Ukrainian Canadian Women's Committee,
National Executive
456 Main St.,
Winnipeg, Man. R3B 1B6

Докія Черевик, голова **Ярослава Іванчук,** секр.

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

З нагоди 50-літнього ювілею подружжя наших дорогих батьків — Ольги і Івана Долинчуків у Вінніпезі, які святкували 28-го липня 1984 року, разом з найкращими побажаннями для них щастя, здоров'я, складаємо 100.00 долявів на журнал „Промінь".

Діти: — дочка **Галя**, зять **д-р Ігор,**
внуки: — **Павло і Іван Майби**, Вінніпег.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Провінційний З'їзд Союзу Українок Канади, відділів Товариства Українців Самостійників (ТУС), відділів Союзу Української Молоді Канади (СУМК) в Британійській Колюмбії відбудеться в днях 20-21 жовтня 1984 ріку у Ванкувері, в авдиторії катедри Пресвятої Тройці при 154 — схід 10 вулиці.

Запрошуємо всіх членів відділів С.У.К., ТУС, СУМК, духовенство та членів церковних громад до численної участи.

Головними промовцями на З'їзді будуть, голова Централі СУС — п. Андрій Мельничук і голова Централі С.У.К. — пані Анна Холод.

За З'їздовий Комітет:
Олена Дзюбенко — голова,
Настя Воробець — секр.

З ВІДВІДИН ВІДДІЛУ СОЮЗУ

КЕЛОВНА, Б. К.

Дня 18 травня 1984 р. о год. 7:30 членки відділу ім. Савелі Стечишин вітали в себе дорогих гостей — голову Союзу Українок Канади пані Анну Холод і голову Провінц. Екзекутиви Союзу пані Олену Дзюбенко та пані Марію Савіцьку з Чиливек, які увійшли до залі в товаристві нашої голови пані Марії Мельничук. Гості засіли за головний стіл прикрашений квітами і відзнакою Союзу — смолоскипом.

Маруся Гусь, яка керувала програмою вечора, привітала присутніх і передала слово голові пані М. Мельничук, яка привітала гостей, підкреслила, що наш відділ молоденький своїм віком, бо лише має за собою 10 літ праці й гуртує 68 членок, висловила радість з приводу офіційних відвідин голови Союзу Українок Канади в товаристві інших згаданих дорогих гостей. Удекорувавши всіх трьох пань корсажами, попросила голову Пров. Екзекутиви пані О. Дзюбенко до слова, щоб представила пані Холод.

Зліва направо голова Союзу Анна Холод, голова Пров. Екзек. Олена Дзюбенко, і голова відділу Марія Мельничук.

Пані Дзюбенко попросила до слова пані Холод, яка відвідує відділи Союзу Українок Канади в Брит. Колюмбії.

Пані А. Холод ділилася своїми враженнями з подорожі в провінції, висловила радість, що має нагоду познайомитись з членками нашого відділу, дала признання голові пані Марії Мельничук за старанну працю. У своїм дальшім слові пані Холод оповіла нам про ту велику працю, в Централі, приготовлення до ювілею 1000-ліття хрещення України. Друга пекуча справа, про що пані Холод згадала це наша молодь і чи можна буде їй все передати, щоб зайняли наші місця. Закінчила пані Холод щирою подякою всім присутнім, а зокрема голові відділу за гостинне приготовлення. Програма вечора закінчилась перекускою, де членки мали нагоду привітатись та поговорити з головою Союзу.

Віримо, що наші гості від'їхали від нас з гарними враженнями. Голова пані Марія Мельничук склала всім нам щиру подяку, зокрема пані Ворбек, що так гарно гостила дорогих гостей у своїм домі. Після від'їзду гостей членки ще довго ділились враженнями з відбутого вечора.

Ярослава Сорочинська, секр.

ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД СУС В АЛЬБЕРТІ

Провінційний З'їзд складових організацій СУС відбудеться у Вегревил, Альберта в днях 19, 20 і 21 жовтня 1984 року.

З'їзд почнеться в п'ятницю о годині 7:30 вечера Молебнем в УГПЦеркві. В програмах першого вечора — доповідь Владики Івана, чай і товариська зустріч.

В суботу рано о годині 8:30 святочний вхід з прапорами, відкриття Зїзду та окремі сесії.

По обіді в суботу від години 1:00 доповіді: „Історія УГПЦеркви" — о. д-р Г. Удод, „50-річчя смерти Михайла Грушевського" — д-р А. Апонюк.

Від години 2:00 до 4:40 по обіді панель „Український жіночий рух". Панеслістки: добр. А. Пук, М. Меклей і добр. Н. Крищук. А. Звоздецька — світлини діяпозитив. Заключне слово — І. Дженис. Групова дискусія. Вечером — з'їздовий бенкет і доповідь — Дем'яна Гоголя. Потім виступи хорів молоді СУМК і хорів Золотого віку.

Архиерейською Службою Божою буде закінчено З'їзд.

З'їздовий Комітет

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ В МАНІТОБІ

Окружний З'їзд Союзу Українок Канади відбудеться в Брендон, Ман., дня 14-го жовтня 1984 року.

Запрошується окружних відділів, членство та ширше громадянство, взяти активну участь в цьому З'їзді.

Проситься слідити за дальшою програмою.

С. Бейзик — голова,
В. Мулик-Луцик — секр.,
А. Грицак — Окружна представниця.

ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ В МАНІТОБІ

Провінційний З'їзд Союзу Українок Канади на Манітобу, з участю Т.У.С., СУМК і рокові збори членів Колегії Св. Андрея відбудуться в днях 2, 3 і 4 листопада 1984 року у Вінніпезі.

Проситься слідити за дальшою програмою; як також запрошується членство складових організацій СУС у Манітобі взяти численну участь в цьому З'їзді.

За Манітобську Екзекутиву:

Соня Бейзик — голова,
Валентина Мулик-Луцик — секр.

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА

Відділ ім. Ольги Басарабової у Гефорді, Саск. влаштував день свого членства та вшанування вдовиць, які не мали можливости відсвяткувати ювілей 50-ліття свого подружжя (через передчасне упокоєння чоловіків). Членки приготовили на цю імпрезу свою програму.

Пані Оля Сметанюк була предсідницею свята. Програму почато співом „О, Мати Божа". Пані Барабаш відчитувала імена покійних членок, за кожну членку покладено рожу і коло, прилагоджене, яке залишається у церкві. Вдовиці сиділи за столом, який був удекорований.

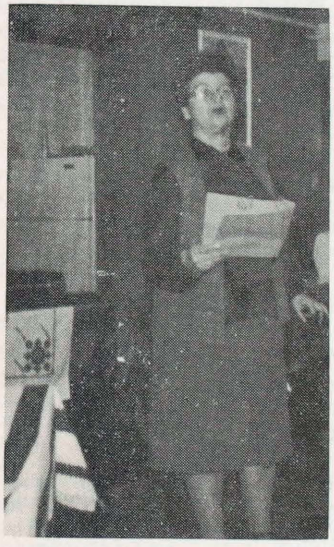

Членки зліва направо: К. Семко, К. Водкевич, К. Бабчук, П. Сулятицька, А. Яківчук, М. Возьна, А. Семко, О. Сметанюк.

Предсідниця представила доповідачку (бесідницю), пані Олесю Михайлюк, нашу членку і диригентку, як для родичів то так і для молоді. У своїй промові пані Михалюк закликала до активного громадського життя, щоб не занедбували, але горнулись до збереження свого рідного, бо тут у вільній країні ми маємо великі можливості плекати свою мову, свою культуру і бути добрими громадянами.

Пані Оля Сметанюк подякувала пані Олесі Михайлюк за таку поучаючу промову. Слідувало спільне відспівання кількох пісень. Пані Савеля Гарах пояснила, що цей день членства означає для нас, що він пригадує кожній з нас, коли ми усі разом працюємо.

Стефанія Гавриш вручила подарунки для вдовиць. По цім брано знимки на пам'ятку. На закінчення подано перекуску, яка проходила у дружній гутірці.

А. Ткачук

Учасниці Окружного З'їзду Союзу Українок в Роза, Ман.
Допис був поміщений в ч. з вересня.

БЛ. П. ДОЦЯ (ЛАЗАРОВИЧ) ТЕЛЮК-ВІЛЧИНСЬКА

У Торонті, Онт., дня 12 лютого 1984 року відійшла у вічність свідома і діяльна членка нашого українського суспільства.

Доця Лазарович народилася 4 січня 1903 року в селі Бані Березів, повіт Коломия (тепер Івано Франківського Району) в Україні. Тогож року (1903) батьки Іван і Анна Лазарович приїхали до Канади до провінції Саскачеван на фарму в Ростерн, а відтак до містечка Чічам разом з родиною: три дочки Параска, Маруся і Настя (з першого подружжя), а три-літній син Петро і Доця немовлята з другого подружжя. Мама Петра і Доці померла в Канаді і залишила семеро дітей вдома. Як найстарша дочка, Доця, при помочі молодшої сестри Олени (Шевчук) перебрала ролю мами і обов'язки виховання великої родини — і допомогли родині здобути добре виховання і виробити собі заслужене місце в громадському житті в Канаді. Петро здобув високу освіту як адвокат — Королівський радник (упокоївся в травні 1983 року в Едмонтоні). Антін закінчив учительський курс, а Мирослав (наймолодший) осягнув професійний фах дентистики.

Від молодечого віку, Доця включилася в громадське життя: була членкою Української Православної Церкви, членка СУМК (Союзу Української Молоді Канади), членка церковного хору, членка Союзу Українок Канади, відділу ім. св. кн Ольги при катедрі Св. Володимира в Торонті, членка Інституту Св. Володимира і Жіночого Товариства при Інституті, членка Клюбу Спадщини (Геритейдж) сеньйорів при Інституті. У пізніших роках знайшла щирого подруга життя в особі Василя Телюка з котрим прожила 15 щасливих років (упокоївся 1972 року). Відтак Доця перейшла на стале помешкання у Пансіоні ім. Івана Франка, де вона очолювала комітет мешканців і допомагала в різних програмах Пансіону. Там і познайомилася з Стахом Вілчинським, з яким одружилася в 1981 році і прожили вони в Пансіоні два роки до часу його упокоєння в кінці 1983 року. Доця дожила свій вік у Пансіоні в дружній атмосфері, де вона була шанована і улюблена всіма.

Залишаються найкращі спомини в усіх нас: весела, мила вдача, симпатична, щира, добродушна Це риси покійної Доці.

Залишила в глибокому смутку: сестру Олену Шевчук — Вакав, Саскачеван, брати: Михайло в Саскатуні, Василь в Едмонтоні, Антось в Оттаві, д-р Мирослав в Гамільтоні. вже покійні: Петро, сестра Савеля, пів-сестри: Параска Марковська (Михайло, Настя Марковська (Антона, Маруся Козак Олекса).

Похоронні відправи відбулися в Торонті. Панахида відслужена в заведенню Кардинала. Похоронну Сл. Божу відслужено в катедрі Св. Володимира, отці: прот. Петро Бублик і митр. прот. Дмитро Фотій.

Бл. п. Доцю похоронено на цвинтарі Йорк в північнім Торонті біля її чоловіка — Василя Телюка.

Поминальний обід відбувся в авдиторії Інституту Св. Володимира. Господарем був брат Антін з Оттави. Висловлювали сердечні співчуття родині: Микола Федак — від родини Телюків, протопресв. Дм. Фотій — від катедри Св. Володимира, Павло Кіт — уступивший голова катедральної громади Св Володимира, Василь Кирилюк — від Інституту Св. Володимира, Стефанія Олійник — від Союзу Українок Канади, Роман Родилицький — від Пансіону Ів. Франка.

На бажання родини Лазаровичів, замість квітів прислали дари на Інститут Св. Володимира (сума 400.00 долярів) як нев'янучий вінок на свіжу могилу.

Хай буде легка канадська земля покійній Доці. Вічна їй пам'ять!

Приятелька

БЛ. П. ВАСИЛЬ КИНАЩУК

В середу 23 травня упокоївся на 79 році життя Василь Кинащук. Похоронні служби відслужив настоятель о. В. Макаренко з присутністю Владики Івана, у понеділок 28 травня у церкві Всіх Святих у Саскатуні

Василь народився 20 лютого 1905 року в околиці Канора ,Саск., в родині Тодора і Катерини Кинащуків. Кілька років пізніше переселилася родина в околицю Дробот, Саскачеван, і там Василь ходив до школи і фармерував з батьками. В році 1932, з братом Ґеоріґем переїхали до Ватсон, в Саскачевані.

Одружився Василь з Маріею Терновецькою 20 червня 1937 року і вони обоє займалися фармеруванням до 1975 року, коли забралися до Саскатуну на відпочинок. Василь брав участь у громадській праці. Був членом церкви Вознесіння Господнього у Виммар, Св. Михаїла в Ватсон і Всіх Святих в Саскатуні. Займав громадські становища і був старшим братом в церкві.

Покійний Василь залишив у глибокому смутку, дружину Марію, сина Кенит і невістку Френсет; дві дочки: Орисю Ковнеґ і зять Ганс; Олену Аткінсон і зять Вілфред. Залишив також 9 внуків, сестру Ірину і дальшу родину Тіло похоронено на цвинтарі Вудлан, Саскатун.

В пам'ять покійного Василя присутні зложили поверх 300.00 долярів для: університетського шпиталю для медичних дослідів.

В пам'ять мужа і тата дружина Марія і діти зложили пожертву в сумі 15.00 долярів на „Промінь" і на вироблення кліше. Вічна йому пам'ять!

Присутній

НА СВІЖУ МОГИЛУ КЛИМЕНТИНИ ПАСІЧНЯК

замість китиці квітів

В суботу 2 червня 1984 року упокоїлась по довшій недузі на 90-му році свого трудолюбивого життя загально шанована громадянка-піонерка, любляча мама і бабуня бл. п. Климентина Пасічняк

Народилася Климентина 14 травня 1894 року в Західній Україні в селянській родині Соломахів. До Канади приїхала 1910 року 16 літньою дівчиною під опікою сусідньої родини, яка їхала до Канади на поселення і зупинилась у Вінніпезі.

Розвинена на свій вік Климентина скоро знайшла працю в Сільськогосподарськім Каледжу і там же навчалась англійської мови. В 1915 році Климентина одружилася з молодим інтеліґентним українцем, учителем Максимом Пасічняком. І молоде подружжя захоплене громадським українським рухом, який в тих часах швидко зростав Український Народний Дім у Вінніпезі був тим головним осередком, що вабив молодь, товариство ім. Марії Заньковецької ,хор, проби співу, проби у підготовці до театральних вистав. Чоловік Климентини сам був диригентом, любив спів, рідну книжку і те саме любила й його молода дружина.

З часом вже в особистому житті Пасічняки відкрили свою маленьку книгарню, а при ній малу ручну друкарню. Це було наче мале видавництво, друкувались тут і видавались потрібні в тих часах книжки для українців. Крім того книгарня дуже часто ставала місцем принагідних зібрань, обговорюванням більжучих справ, була товариським щоденним середовищем.

Ввесь цей рух захоплював молоду Климентину, яка всім цікавилась, до всього прикладала своїх рук. Та й часи були цікаві — десь там „за морем" Перша світова війна, а в Україні українська революція...

Подружжя Пасічняків виховали троє дітей, — найстарша Оля, тепер Завісляк, Ліда, тепер Стасишин і син Борис у військовій летунській службі як офіцер згинув у 1952 році. Чоловік Климентини, Максим Пасічняк упокоївся також у 1952 році, а вона залишилась жити з дочкою Олею і затем Михайлом Завісляками Ходила до праці, допомагала молодим господарям, доглядати внуків, любила людей і громадське життя. Для кожного в неї було ласкаве слово, щира усмішка, доброзичливість, тому й була вона загально любленою. Дочка Оля доглядала її аж до останніх днів її життя.

Климентина Пасічняк була почесною членкою Катедри Пресв. Трійці ,членкою Взаємної помочі, почесною членкою відділу Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, членкою Українського Народного Дому, свого часу була членкою жіночого товариства при Соборі Св. Покрови та членкою відділу ім. О. Кобилянської. Працюючи у фірмі Пиртч, була довгі роки старшою наглядачкою.

Похоронні відправи: Панахида і Похорон відслужено 9 і 10 червня 1984 року в каплиці похоронного заведення Кропо і Катедрі Пресвятої Трійці в неділю 9 вечером і понеділок 10 червня відправляли отці: митр. прот. д-р Ф. Керніцький і о. Миколай Равлюк. Після врочистих відправ у церкві і на цвинтарі, в залі катедральної громади відбулося коротке поминальне прийняття для родини і найближчих приятелів покійної. Тут висловили співчуття родині по утраті мами і бабуні та членки українських організацій. парох о. М. Равлюк, від Провінційної Екзекутиви СУМК на Манітобу — пані Соня Бейзик, голова Провінційної Екзекутиви від Союзу Українок Канади, пані Павліна Ігнаш, голова відділу ім. Лесі Українки від членок відділу, добр Равлюк від Надзірної ради СУМК ім. Івана Данильчука, Андрій Павлик, президент Видавничої спілки „Тризуб". Покійній вічна пам'ять!

На закінчення дочка Оля Завісляк в імені родини склала подяку отцям духовним, всім приятелям покійної і своїм за вияв співчуття, за квіти, представникам організацій за всяку допомогу, а головно за вшанування покійної проводжаючи її в останню дорогу та паням, котрі трудились і приготовили після похоронну перекуску.

Н. Н.

БЛ. П. ОЛЬГА ПЕРУН

В четвер 31-го травня 1984 року в Роял Александра лікарні в Едмонтоні, ненадійно відійшла у Вічність на 85 році трудолюбивого життя бл. п. Ольга Перун.

Народилась Ольга 31-го жовтня 1899 року в селі Денисів Тернопільського повіту, Західня Україна від батьків Луки й Анни Кругляк.

За старанням свого рідного брата Михайла Кругляка, який вже скоріше виїхав до Канади, Ольга приїхала в 1929 році до Канади й перебувала короткий час у брата в Радвей ,Альберта. В 1930 році вона виїжджає до Едмонтону, а в 1931 році одружується з Амброзієм Перуном. Молода пара відразу включається в церковно-громадське життя в Едмонтоні. Були членами Української Греко-Православної Церкви Св. Івана до кінця свого життя.

Вже від самих початків перебування в Едмонтоні бл. п. Ольга була членкою Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана. За ввесь час своєї приналежности була активна, примірна і жертвенна членка, як в жіночім товаристві так і в церковній громаді.

Ольга читала українську пресу й передплачувала: „Український Голос", „„Вісник" і журнал „Промінь".

Похоронні відправи відбулись: 3-го червня — Панахида, а 4-го червня похорон з Катедрального Собору Св. Івана. Панахиду співав церковний хор під дириґентурою пані Лесі Чумер. а Похорон співали дяки під проводом пана Андрія Мельничука. Похоронні відправи очолив митрофорний прот. Д. Лучак, який також сказав відповідну проповідь й висловив співчуття родині.

Членки відділу Союзу при Катедрі Св. Івана в часі похоронних відправ стояли з засвіченими свічками і прапором, як також організовано з свічками і прапором супроводили свою бувшу членку та прощали її на вічний спочинок. Бл. п. Ольгу похоронено на цвинтарі біля її мужа Амброзія — Біч Мавнт — в Едмонтоні .

Після похорону в Авдиторії Св. Івана відбувся поминальний обід, який приготовили членки відділу Союзу при Катедрі. В часі поминальної трапези висловили співчуття родині: Настоятель Катедрального Собору Св. Івана митр. прот. Д. Лучак, від Союзу Українок відділу при Катедрі пані Марія Сулима, а від Товариства Старших „Дніпро" — голова пані Анна Данилович, де Ольга Перун була членкою й мешканкою в Домі „Дніпро".

На закінчення від імені родини висловила щиру подяку всім дочка Наталя.

Покійна Ольга залишила в глибокому смутку дочку Наталю Карбашевську, зятя Івана, 4 внуки й три правнуки, брата Михайла Кругляка в Едмонтоні. Муж покійної упокоївся в 1976 році й три сестри упокоїлися в Україні.

В пам'ять покійної мешканці в Домі для Старших „Дніпро" — під проводом пань: Анни Данилович і Рахилі Скакун перевели збірку, що дала $119.00, з якої $50.00 призначено на прес. фонд „Променя", $44.00 на Катедральний Собор Св. Івана, а за $25.00 куплено два кришталеві свічники для Дому „Дніпро".

Щира подяка жертводавцям, а душу бл. п. Ольги хай Господь оселить в оселі Своїх Праведних і хай буде їй Вічная пам'ять!

Співмешканка
Дому для Старших „Дніпро"

БЛ. П. ПАРАСКА ГУЦУЛ

Дня 23 червня 1984 року упокоїлась на 82-му році свого трудолюбивого життя бл. п. Параска Гуцул. У вівторок 26 червня 1984 року в похоронному заведенні настоятель громади Св. Михаїла о. Стефан Гуцуляк при допомозі дириґента і співаків П. Столяра, відслужив Панахиду за спокій душі покійної Параски. Дня 27 червня в церкві Св. Михаїла о. С. Гуцуляк з допомогою п. О. Возняка дириґента Св. Покрови в Ватерфорд та місцевих співаків відслужив Святу Літургію та подав короткий життєпис покійної. Параски (з дому Рогатинська). Народилась покійна 7-го вересня 1902 року в селі Коцюбинці, повіт Гусятин в Західній Україні.

До Канади приїхала Параска 1904 року. Родина поселилася на фармі в Згода, Ман., там Параска виростала і ходила до школи ім Ів. Франка.

В 1917 році Параска одружилася з Максимом Гуцулом. По одруженні вони переїхали до Бруксбі, Саск., де фармерували через 26 років. В той час Господь поблагословив їх шістьма дітьми — 4 сини і дві доньки. В 1943 році перебралися до Вінніпегу і тут жили через 5 років. В 1948 році переїхали до Ватерфорду, Онт. і там фармерували 9 років, доки не упокоївся її муж Максим в 1958 р.

Параска перебралась після упокоєння мужа до Брентфорд, Онт., де й жила до кінця свого життя.

Параска була членкою громади Св. Михаїла і жіночого товариства ім Лесі Українки через 50 років. При громаді, за свого життя покійна складала поважні пожертви для громади Св. Михаїла а також і для жіночого товариства.

Тіло бл. п. Параски похоронено на „Спрінґвуд" цвинтар в Ватерфорд, коло її спочилого мужа Максима.

Після похорону відбувся поминальний обід в церковній авдиторії, на який прибуло поважне число учасників похорону. Вол. Панькв, господар тризни, дав короткий спомин про покійну Параску. Внук, Орест Барский сказав пару слів на спомин своєї дорогої бабусі та подякував від всієї родини о. С Гуцулякові за похоронні відправи та всім тим, що віддали покійній останню прислугу.

Покійна залишила в смутку: двох синів — Івана і Мирослава, двох дочок — Настуню і Єлисавету, 12 внуків, 10 правнуків, одну сестру Галину в Судбурах, Онт.. Нехай Господь Бог оселить душу покійної, де всі праведні спочивають. Вічна їй пам'ять!

Присутній

ПОПРАВКА

В числі 7-8 журнала на стор. 18 в описі про відзначення добр. Крищук справляємо таке речення: ... включалася в працю місцевого відділу, включно з едмонтонським відділом Союзу ім. Кн. Ольги; має бути: відділом Союзу Українок при Церкві св. Андрея.

Так само на стор. 26: „Вшанування членок за 50-літню працю", замість Кн. Ольги має бути „При Церкві Св. Андрея" і в останнім перерафі про п. Цимбалюк.

Редакція перепрошує авторку допису П. Григор Лисак і членок відділу.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У першу річницю смерти ніколи незабутнього дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Стефана Ґорюка, який упокоївся в липні 1983 року, замість квітів на могилу пересилаю $100.00 (сто дол.) на розбудову журналу „Промінь".

Дружина Йоанна, син, невістка і внуки Горюки, Гамільтон

— — — — —

Відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні складає нев'янучий вінок на свіжу могилу Катерини Мелянки і засилає $10.00 на „Промінь". Родині висловлює співчуття.

За відділ —
Марія Лазарук

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашого доброго приятеля і кума Михайла Паньківа з Милвил, Саск. — упокоївся 8 серпня 1984 року, в його незабутню пам'ять засилаємо $10.00 на „Промінь". Пам'ять про нього завжди наших серцях.

Михайло і Марія Маков, Саскатун

— — — — —

Складаємо вінки з нев'янучих квітів наших ніколи незабутніх: дорогого мужа і батька Петра Процишиного, який відійшов у вічність 20 вересня 1971 р., дорогої пам'яти зятя Івана Симбалістого — упокоївся 27 жовтня 1972 року, в їх світлу пам'ять, замість квітів, складаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Петруня Петришин з родиною, Донвел, Саск.

— — — — —

У другі роковини упокоєння добр. Катерини Самець, дружини, мами і бабуні — відійшла у вічність 21 серпня 1982 року в її незабутню світлу пам'ять складаю $50.00 на журнал „Промінь".

Свящ. П. Самець, Ніяґара Фалс, Онт.

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу бл. п. Катерини Кругляк, нашої довголітньої приятельки, яка упокоїлась в Едмонтоні 30 серпня 1984 р., складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Мужеві Михайлові Круглякові та всій іншій родині висловлюємо найщиріші співчуття. Покійній вічна пам'ять!

Іван і Анастасія Світики, Келґарі, Альберта

— — — — —

У світлу пам'ять моєї незабутньої дорогенької Баби Марії Адамовської, замість квітів засилаю на пресовий фонд „Променя"

Внука Діяна Драбиняста, Вінніпеґ

— — — — —

Бл. п. Катерина Кругляк упокоїлась в Едмонтоні 30 серпня 1984. Спочивай з Богом наша дорога Вуйно, ми про Тебе тепло згадуємо і будемо Тебе поминати у наших молитвах. Кладемо китицю квітів на дорогу могилу.

Вам, Вуйку хай Бог подасть силу перенести це болюче горе.

Ганя і Тарас Мудрий, Торонто
Марія і Богдан Мудрий,
Леся і Мирослав Базюк,

Кладемо китицю квітів на свіжу могилу нашої дорогої приятельки бл. п. Катерини Кругляк, — упокоїлась 30 серпня 1984 р. в Едмонтоні в її незабутню пам'ять засилаємо $100.00 на журнал „Промінь".

Родині Покійної висловлюємо найщиріші співчуття.

Ізидор і Анна Ґорецькі, Едмонтон

— — — — —

У другу річницю упокоєння моєї дорогої мами, бл. п. Олени Мазуркевич — упокоїлась в листопаді 1982 р., тата Михайла Мазуркевича — упок. в квітні 1978 р. і брата Мирона Мазуркевича — упок. в липні 1982 р. в їх незабутню пам'ять складаю $50.00 на „Промінь".

Вічна їм пам'ять.

Дочка Оля Нобл з родиною, Едмонтон

— — — — —

На свіжу могилу нашої дорогої вуйни, бл. п. Катерини Кругляк, яка упокоїлась 30 серпня 1984 року в Едмонтоні, замість квітів на свіжу могилу засилаю на журнал „Промінь" $15.00.

Родині висловлюємо найщиріші співчуття.

Мирослав і Анна Стахів, Торнгил, Онт.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу моєї дорогої мами, бл. п. Марії Юрків, яка упокоїлась 10 квітня 1984 р. в Кемсак, Саск. складаю $20.00 на журнал „Промінь"

Євгенія Дучминська, Едмонтон

— — — — —

У першу різницю нашого незабутнього мужа, тата і діда, св. п. Івана Чайки, який відійшов у вічність 16 жовтня 1983 року в Саскатуні, складаємо в його пам'ять на нев'янучий вінок $50.00 на журнал „Промінь".

Дружина Марія Чайка з родиною, Саскатун

— — — — —

Відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні кладе нев'янучий вінок на свіжу могилу своєї заслуженої членки, бл. п. Катерини Кругляк, яка упокоїлась 30 серпня 1984 року і засилає в її незабутню пам'ять $10.00 на журнал „Промінь".

Родині висловлюємо найщиріші співчуття.

За відділ — Н. Наконечна, голова
Марія Лазарук, секр.

— — — — —

Товариство Сеньйорів при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні кладе китицю квітів на свіжу могилу активної членки, бл. п. Катерини Кругляк, яка так раптово упокоїлась 30 серпня 1984 року, в її дорогу пам'ять засилаємо $10.00 на „Промінь" якого вона дуже любила і цінила завжди.

Вічна їй пам'ять!

Г. Репка, голова — М. Лазарук, секр.

Довкола дому

Стефанія Кульба

СЛИВКОВА ЮШКА

Розварити відповідну скількість сливок, перетерти крізь ситко, дати цукру до смаку, вкинути для запаху кусочок цитринової шкірки, заварити і заправити сметаною розбитою з ложкою муки на пів літри сметани, вихолодити. Як подаємо на стіл можна додати ще одну ложку солодкої сметами.

— — —

МАРИНОВАНІ ЗУКІНІ З ПОМІДОРАМИ (MARINATED ZUCCHINI WITH TOMATOES)

1 ф. зукіні
½ горнятка сира з зеленою цибулькою — (cottage cheese with chives)
¼ горнятка квасної сметани
1 ложка цитринового соку
½ ложечки часникового порошку
1 зелена наприка — покришена
2 середнього розміру помідори — покраяних в скибочки
салата

Заварити воду, додати зукіні і дрібочку солі; варити 3 .хвилини Процідити і покраяти в кружальця. Змішати в посудині сир, квасну сметану, часниковий порошок і цитриновий сік. Додати зукіні і зелену паприку і все разом добре вимішати. Подавати холодне. Помідори виложити на листки зеленої салати і зверху накладати масою.

PECAN FRUITCAKE

1 lb. golden seedless raisins
1 lb. pecan meats — broken
3 cups sifted all-purpose flour
1 tspn. salt
1 lb. butter at room temperature
2 cups granulated sugar
6 eggs — separated
1 tspn. baking soda
1 tblspn. warm water
¼ cup Grand Marnier

Preheat oven to 250°. Butter inside of a 10-inch (12 cup tube pan). Sprinkle liberally with flour and shake out the excess. Set aside.

Combine raisins and pecans in a very large mixing bowl. Sprinkle with flour and salt. Toss with your hands until thoroughly blended. Set aside.

Place butter in the bowl of an electric beater. Start beating and gradually add the sugar. Cream the mixture well and add the egg yolks one at a time, beating constantly. Blend the soda and water and add it, beating. Beat in the Grand Marnier. Pour this mixture into the nut mixture and blend together with hands.

Beat the whites until stiff and fold them in with hands. Continue folding until whites are not apparent.

Spoon and scrape the mixture into the prepared pan, smoothing the top with a spatula. Bake 2 to 2¼ hours or until the cake is puffed above the pan and nicely browned on top. If cake browns too soon on top, cover with foil. Remove cake from pan shortly after it is baked. (Tapping the bottom of cake pan with a heavy knife will help loosen it). Store for at least 10 days. If desired, add an occasional touch of cognac or rum to the cake as it stands. Keep it closely covered and refrigerated until ready to use.

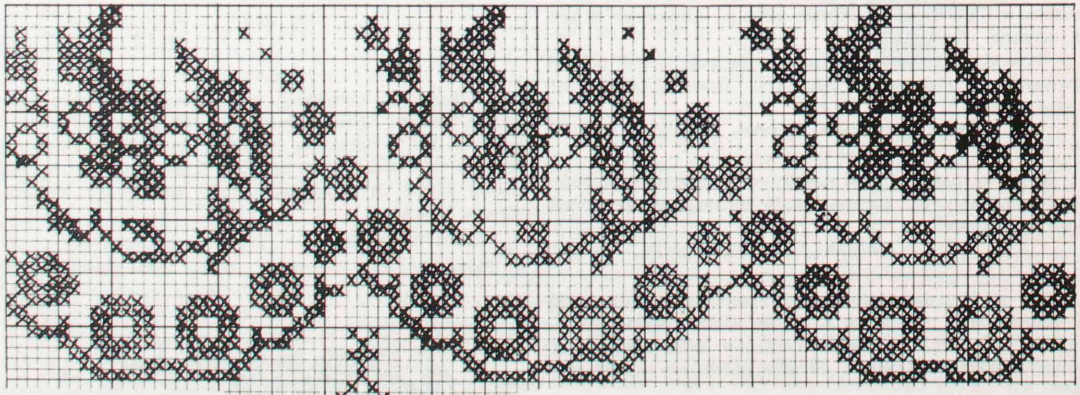

Полтавщина — взірець до уставок плечка.

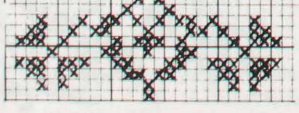

Взірець на уставку до сорочки або блюзки вишитий в одній красці червона DMC 816. Галузки, які спадають в кількох рядках поздовж рукава будуть у черговім числі.

Східня Філія Музею
Рисувала **Іванна Вахна**

ПРЕСОВИЙ ФОНД ПРОМЕНЯ

Катерина Лаб'юк, Канора, Саск.	$100.00
Марія Пілат, Норт Бетлфорд, Саск	50.00
Розалія Самець, Вилловдейл, Онт.	50 00
Прот. Є. Труфин, з похорону Меланії Мельничук, Давфин, Ман.	50.00
Прот. Є. Труфин, з похорону Василя Малюти, Давфин, Ман.	50.00
Відділ ім. Л Українки, Виндзор, Онт. секр. добр. Шадурська	40.00
Ірина Шлапак, М'юнхен, Німеччина	35.47
Марія Герман, Йорктон, Саск.	30.00
Добр. Ольга Вишиван, Торонто	26.00
Торенс Пар, Австралія	20.00
Оля Завісляк, з нагоди ювілею Долинчуків	20 00
Анна Бонн, Едмонтон, Альберта	14.00
П. Горчинська, Торонто	10.00
Оля Карманін, Торонто	8.00
Константина Чорна, Міссіссага, Онт.	8 00
Добр. Е. Кокорудз, Канора, Саск.	8.00
Марія Костецька, Брендон, Ман	8.00
Юлія Головата, Етобіко, Онт.	6.00
Р. Байдала, Вінніпеґ, Ман.	6 00
К. Пукас, Монтреал, Квебек	6.00
Р. Темертей, Монтреал, Квебек	6.00
Ніна Козій, Торонто, Онт.	6.00
Клавдія Микитяк, Торонто, Онт.	6.00
К. Радкевич, Монтреал, Квебек	5.00
Анна Конічковська, Содбури, Онт.	5.00
М. Раско, Ст. Кетеринс, Онт.	4.00
Павля Карман, Торонто, Онт.	3.00
О. Нікітюк, Порт Алберні, Б. К.	3.00
Т. Сидоренко, Монтреал, Квебек	3.00

ПРОХАННЯ ДО ВІДДІЛІВ СОЮЗУ В СПРАВІ РІЗДВЯНИХ ПРИВІТАНЬ

Редакція і Централя Союзу Українок звертається з проханням до хвальних зарядів і членства відділів у справі святочних привітань до журнала „Промінь".

Не всі відділи мають референток, які так само потребують рішення заряду. Різдвяні привіти помагають журналові морально і фінансово та виявляють силу організації. Кожний відділ обов'язково повинен мати святочний привіт в своїому журналі.

Це треба робити завчасу, бо треба мати розподіл святочного матеріялу на Різдво. Хочемо, щоб число вийшло завчасу. Тому просимо хвильку уваги журналові.

Ціни на привіти так як і раніше: $15.00 за ⅛, $25.00 за ¼, $50.00 за ½ і $100.00 за цілу сторінку. Привітайте своїх рідних, друзів у світі та в Україні. Взірці привітань знайдете в різдвяних числах.

З нагоди Різдва Христового передплатіть журнал своїм близьким друзям. Це буде найбільш цінним подарунком, який буде прибувати до них 11 разів у рік. Подаруйте передплату на журнал з нагоди ювілею подружжя, на весільний дарунок молодятам та інші.

НОВІ КНИЖКИ

ЩОЙНО ВИЙШЛИ З ДРУКУ

НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Комплет у трьох томах.

ДВОМОВНЕ

Автори:

С. Стечишин — Постаті з історії України
Н. Когуська — Постаті з літератури
С. Єременко — Постаті з музики
В. Ревуцький — Про театральне мистецтво
І. Кейван — Образотворче мистецтво

Переклали на англійську мову:
Орися Прокопів і Леона Фарина Бриджес
Видав Союз Українок Канади з присвятою

100-ЛІТТЮ ЖІНОЧОГО РУХУ

Ціна всіх трьох томів з пересилкою $20.00.
Продається лише в комплеті 3 книжок.

Замовлення разом з грішми висилати на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Ви можете набути тут

ПОЕТИКУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

і її АФОРИЗМИ

Антонини Горохович

Видання Інституту Дослідів Волині.

Це для тих, що хочуть пізнати
глибинну творчість поезії
Лесі Українки
Видання і зовнішно дуже гарне,
в білій твердій полотняній
оправі з золотими витисками.

Стор. 144. Ціна $8.50 з пересилкою.

Замовляти:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

P V-40
HAWRYSH MRS K
11130-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A1
OCT 84

ISSN 0380-2140

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .25
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.00
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	3.00
Програма для садочків, С. Маґус	3.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.00
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	1.00
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.00
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	2.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	5.00
Я вернуся, О. Крамар	.50
Симон Петлюра, Український Вільний Університет	13.25
Ходить сон коло вікон, Рада Української Школи	2.00
На пошану Лесі Українки	8.00
Чверть століття (м'яка обкладинка), Н. Когуська	3.00
Чверть століття (тверда обкладинка), Н. Когуська	5.00
Дивись, слухай, говори, С. Василишин К1 і К2 — К3	2.50 3.00
Золотий черевичок, Прот. С. П. Симчич	3.50
На пошану Лесі Українки (збірник), Б. Стебельський	8.00
Релігійні пісні для дітей й молоді, Петро Пауш	3.00
Канадіяна, Союз	12.00
Писанка, Головний Музей	7.00
Великдень, Ф. Пелех	7.00
Канадська Спадщина, О. Войценко	.50
Сувенір, наключник, зелений, червоний синій	.50
Українське вишиття — взори і стіби, Союз	12.00
Пісні мого серця, Дарія Могилянка	5.00
Думки летять на Україну, Дарія Могилянка	5.00
Як ваші діти ростуть — чому не подбати про добру денну опіку	.25
Прапори (нові)	25.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом (12)	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, кленовий листок	1.00
Смолоскип — відзнака Союзу Українок Канади	17.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00
Грамоти — 25-ліття (1.50), 50-ліття (2.75), досягнення (2.00)	
Серветки (доз.) 12	1.25
Свята Православної Церкви — прот. д-р І. Стус	6.00

ДОДАЙТЕ 15% НА ОПЛАТУ ПОШТИ!
А 5% ПРОВІНЦІЙНИЙ ПОДАТОК!

ПИШІТЬ ДО:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

НОВА ДВОМОВНА КНИЖКА

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Прот. д-р Іван Стус

Переклад на англійську мову — Л. Фарини Бриджес

Вже вийшла з друку і продається давно очікувана двомовна книжка **„Свята Православної Церкви"** необхідна для кожної української родини.

Наші релігійні свята дуже близько пов'язані з побутом, звичаями, традиціями в родині. Автор оповідає про 32 релігійних свят у році дуже цікаво, мова щира, а для тих, що не володіють рідною мовою, той самий зміст англійською мовою.

Цю працю видав Союз Українок Канади з Фундації ім. Наталі Кобринської. Ціна книжки з пересилкою $6.50. Замовляти на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1